

Policy

Haastattelussa
totaalikieltäytyjä

Fuksin
puheenvuoro

Policy Mixtape

Tekijät

Päätoimitus

Elias Koivisto, Sanni Rapo, Nanna Rein, Topi Remes, Antti Ruoppi, Tinja Ryyänen, Essi Sen, Joel Tiessalo, Hertta Valanta

Taitto

Elias Koivisto, Sanni Rapo, Topi Remes, Antti Ruoppi, Tinja Ryyänen, Essi Sen, Joel Tiessalo, Hertta Valanta

Editointi

Elias Koivisto, Sanni Rapo, Antti Ruoppi, Essi Sen, Joel Tiessalo, Hertta Valanta

Kirjoittajat

Fanny Friman, Hilja Haase, L. M., Nikolai Martiskainen, Hertta Pasanen, Tinja Ryyänen, Essi Sen, Joel Tiessalo, Camila Tuisku, Eero Uddfolk, Hertta Valanta, Héloïse Vié, VOOSse-kapteenit

Kuvittajat

Fanny Friman, Hilja Haase, Veera Kaasinen, Hertta Pasanen, Sanni Rapo, Joel Tiessalo, Camila Tuisku, Hertta Valanta, Unsplash, Wikimedia Commons

Kannen kuva

Veera Kaasinen

Yhteystiedot

www.policylehti.com

Instagram: @policymedia

Sähköposti: voopolicy@gmail.com

Julkaisija

Valtio-opin opiskelijat ry

Paino

Picascript

Painos: 80 kpl

ISSN 1235-4031 (painettu)

ISSN 2323-9468 (verkkojulkaisu)

Policy saa HYYn ainejärjestölehtitukea.

Sisältö

3	PÄÄKIRJOITUS
4	VIHAINEN VOOLAINEN
6	FUKSIN PUHEENVUORO
8	SISKO, AIKA TARTTUA SELVIITYMISPAKKIIN
13	THE RESURGENCE OF TENSION BETWEEN RUSSIA, FINLAND AND NATO
17	HAASTATTELUSSA TOTAALIKIELTÄYTYJÄ
20	CHAT CONTROL -LAKIALOITE
23	AMERIKKALAINEN OIKEISTO JA CANCEL-KULTTUURI
26	VOOSSE-AUKEAMA
28	NÄKYMÄTÖN ROTU -VALOKUVANÄYTTELY
30	KUVIA KUVAN KEVÄÄSTÄ
35	ILMOITUSPALSTA
36	KEIKKA-ARVIO: IC3PEAK
38	ELOKUVA-ARVOSTELU: THE VIRGIN SUICIDES
40	RUNOJA
42	POLICYN MIXTAPE
44	TOP 10 PAIKAT PERFORMATIIVISELLE LUKEMISELLE

Lukemisen performatiivisuudesta

TEKSTI: JOEL TIESSALO

KUVA: HERTTA VALANTA

VIIME aikoina on puhuttu paljon performatiivisesta lukemisesta. Käsite on lähtöisin meemistä, jossa piikitellään julkisella paikalla lukeville ja siitä someen postaaville ihmisille. Väitetysti nämä lukevat vain näyttääkseen siisteiltä ja sivistyneiltä.

Erityisesti irvailun kohteena ovat miehet, jotka lukevat julkisesti feminististä kirjallisuutta. Pyrkimyksenä *performative male* -arkkityypillä on tehdä vaikutus naisiin, vaikka kirjat eivät heitä patkääkään kiinnostaisi.

Kun tämä meemitermi rantautui kesällä suomalaisen kulttuurikeskusteluun, hämmennyin. Onko olemassa ihmisiä, jotka oikeasti ajattelevat näin?

ILMEISESTI on, ja jopa rakkaassa pääkaupungissamme. Toimittaja **Adile Sevimli** pohti Hesarissa (7.8.) sitä, voiko julkisella paikalla enää lukea, vai näyttääkö se liian falskilta. Sevimli kuvasi Helsingin ahdistavaa tunnelmaa: esimerkiksi metrossa ei voi kantaa isoa kirjaa ilman kiusaantumista.

Esiintymällä kirja kädessä tuntuisi Sevimlin mukaan siltä, ”kuin julistaisi taantuvan sivistyksen ja älypuhelin kesellä: minä LUEN”.

Toimittaja **Alaina Demopoulos** pyrki puolestaan vastaamaan The Guardianissa (30.7.) siihen, ”onko OK lukea *Päättymätöntä riemua* julkisella paikalla”. Se kun on somekansan mielestä niin performatiivista.

Sekä Sevimli että Demopoulos päätyivät tietysti siihen tulokseen, että muiden käyttäminen on tyhmää, ja kaikki lukekoot missä haluavat.

SE, että tällaista keskustelua edes käydään, on merkki siitä, että lukeminen on kriisissä ja olemme kaikki aivan liian kroonisesti *online*.

Lukemisen kriisi näkyy esimerkiksi kirjainoksissa. Tuon performatiivisen päätoimittajakuvan ottamisen jälkeen törmäsin metroaseman liukupor-
taissa mainokseen, jossa influensseri **Nelli Orell** mainosti ”päiväkirjaansa”. Mainoksessa ihmisiä kan-

nustettiin osallistumaan lukuhaasteeseen, jossa voi voittaa ”tonnilla pizzaa”.

Kun ihmiset lakkaavat lukemasta tai lukevat korkeintaan sometähtien ”kirjoja”, viimeinen asia mitä tarvitsemme on toisten moralisoiminen siitä, että nämä lukevat **David Foster Wallacea** tai **Sylvia Plathia**.

Kun keskiverto metromatkustaja selaa Tiktokia ja kuuntelee tyyliin *Viki ja Köpi show'ta* tai muuta pas-
kaa, on niiden *magnum opusten* tai sen feministisen kirjallisuuden lukeminen hiljainen kannanotto kai-
ken hajoamista vastaan. Oli kyse sitten sivistyksestä tai performanssista.

ASIAAN: Pitelet käsissäsi tuoretta Policyä, jota saa päätoimituksen siunauksella lukea juuri niin performatiivisesti kuin haluaa. Jos kampuksen parhaat lukupaikat ovat hakusessa, kannattaa tutustua **Hertta Valannan** antamiin vinkkeihin sivulla 44. Nautinnollisia lukuhetkiä! •

Joel Tiessalo
Päätoimittaja

VIHAINEN VVOOLAINEN

HYVÄ lukija

KIRJOITAN teille tietoisuuteni pimeästä kellariloukosta, missä tätä turhautumuksen ja kimpaannuksen hedelmäsatoa on jo vuosia kypsytelty mitä suurimmalla rakkaudella ja huolenpidolla. Vain parhaimmat vuosikertakiroukset on sallittu tähän painettavaksi, ja jokainen riena on tarkimmalla silmällä valikoitu.

TÄLTÄ tekstiltä alkää odottako yksityiskohtaisten ja järkiperaisten argumenttien kaunista sarjaa, vaan ennemmin verbaalista iskua vyön alle. Toisaalta, voihan sekin kaunista olla. Usein onkin.

ALUKSI erään hetken ruumiina-vaus: Aleksandria, noin klo 21.43, **Danten** Helvetin kerrokset melkein tyhjentyneet akateemisista ajanhukkaaajista. Me olemme vielä paikalla, kuten on tapana. Jalat pöydällä, kirjat poissa silmistä. (Poissa mielestä?)

VAIN jostain keskustellakseni kysyn, oliko päivän luento muidenkin mielestä poikkeuksellisen keho. (Rakenteesta puuttui johdonmukaisuus ja järjestelmällisyys, sisältö selitettiin puutteellisesti, kysymyksiin vastattiin

huonosti, itse asiassa kysymyksetkin olivat huonoja, ja niin edelleen.)

POIKKEUKSELLISEN keho? Eivät he oikein kuunnelleet. Niin, eivät oikeastaan. Kuinka niin?

MINÄ, allekirjoittanut, joudun suureksi ikäväkseni tunnustamaan, että olen käynyt tismalleen saman keskustelun lukemattomien kurssitovereiden kanssa: Topelian syksyisellä pihamaalla, U35:n takkahuoneen ovilla, päärakennuksen (perin herkullisessa) kanttiinissa, loskaisella Fabianinkadulla, kevään ensimmäisenä lämpimänä päivänä Porthanian brutaalilla betonipihalla.

NIIN, maamme korkein opinahjo ei ollutkaan se järjellisuuden ja täsmällisyyden tyyssija, jollaiseksi sitä nuorempana erehdyin luulemaan. Mihin tahansa menen, kenen tahansa seurassa olen, ihmisistä ympärilläni huokuu syvä epäkiinnostus oman ajattelunsa pätevyyttä, koherenssia ja täsmällisyyttä kohtaan. Juuri kuukaan täällä ei vaikuta tosissaan kiinnostuneelta siitä, missä määrin hänen maailmaa ja tietämistä koskevat uskomuksensa ovat oikeutettuja.

ONKO kollektiivinen kognitiomme siis vajonnut krooniseen kyvykkyyssvajeeseen? Haluan uskoa, ettei ongelma ole yksin opiskelija-aineksessa — vallan hyvin ihmisiä voitaisiin yksinkertaisesti opettaa ajattelemaan paremmin.

NIIN ei vain vaikuta tapahtuvan.

OPETUKSESSA laiminlyödään enemmän kuin usein perusasoiden systemaattinen ja ymmärrettävä läpikäynti. Luentosalien penkeistä ja pulpeteista ääntään avaavat lähinnä viisastelijat ja idiootit.

ERITYINEN murheenkryyni ovat täysin turhia ja yhdentekeviä kommentteja laukovat sivuaineopiskelijat, joilta puuttuu kaikki kunnioitus pääaineopiskelijoiden korvia kohtaan. Tässä taannoin joku ehdotti, että heitä varten pitäisi keksiä oma herja. Saatanan sivuri? Akateeminen aviorikollinen? Helvetin hälykääpiö?

MINÄ, hyvä lukija, kannatan kiihkeästi analyyttisen filosofian periaatteille rakentuvaa ajattelua, sillä analyyttinen filosofia on jokaisen oppijan paras ystävä. Se tarkoittaa yksinkertaisesti sellais-

ta ajattelua, jossa pyrkimyksenä on äärimmäinen täsmällisyys sekä ennen kaikkea mahdollisimman ymmärrettävä esitystapa.

TIEDEKUNNASSAMME on kuitenkin välillä hyvin hankalaa olla humelainen.

VALTAVIRTAA luonnehtii masentava mannermaisuus: ras-kaansarjan konstruktivismi, yli-mielinen jälkifrankfurtilaisuus, foucault'lainen anarkonihilismi.

TE fenomenologit, freudilaiset, hermeneutikot ja uushegeliläiset, jotka tuotatte hyllymetreittäin proosan asuun puettuja hiero-glyfejä, ettekö te tosiaan kykene näkemään, miten taidokkaasti työnne pakenee käsityskykyä? Kertokaa, te obskurantikot, jotka onanoitte uniinne pelkästä **La-canin** nimen kaiusta, onko tämä sitä sivistystä?

VIELÄ viimeinen kysymys: olemmeko menettämässä kirkas-järkisyyden keisarillisen Alek-santerin yliopiston nuorpolven välinpitämättömyydelle?

JOKA päivä taistelen sitä vastaan, ettei niin kävisi. Menetyk-sen hinta olisi liian kova.

KAIKEN tilan, jonka jälkimo-dernismi järsii sisällöttömäksi, ottavat ilolla haltuunsa fasistit.

KYSYKÄÄ Prahan tyhjien syna-gogien seiniltä, mitä sitten tapah-tuu. •

V.V.

Vihainen Voolainen on Policyn vakiopalsta, jossa VOOLaiset pää-sevät anonyymisti purkamaan sisälleen patoutuneita höyryjä. Ha-luaisitko sinäkin purkaa vihaasi? Ota empimättä yhteyttä voopo-licy@gmail.com! Ps. Huomattavasti halvempaa kuin terapia (lue: ilmaista).

Fuksin puheenvuoro: Pelkään, etten riitä

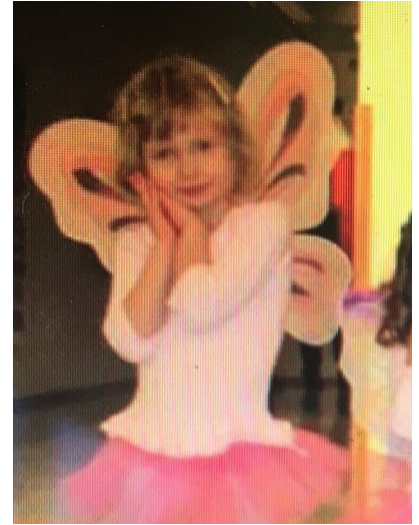
TEKSTI & KUVA: HILJA HAASE

LAPSENA muistan tuijottaneeni itseäni tanssikoulun peilistä arki-iltaisina ja miettineeni, miksi joudun aina takariviin tanssimaan, vaikka koin olevani taitava. Harjoittelin huoneessani koulun jälkeen ja toivoin, että tanssinopettajat näkisivät minut. Vuosien jälkeen päädyin vaihtamaan rakkaan tanssiharrastuksen joukkuevoimisteluun toisella paikkakunnalla. Vasta jälkepäin näen, että tämä vaihto kumpusi inhimillisestä ja yksinkertaisesta tarpeesta tulla nähdyksi. Sama kaipuu seurasi minua myös akateemiselle polulle, jossa peili vaihtui arvostoihin.

KIRJOITIN lukiosta E:n tasoiset paperit, joiden voisi kuvitella olevan verrattain hyvät. Tai ainakin Tornion sosiaalisessa ympyrässä ne tuntuivat siltä. Nämä arvostamat eivät kuitenkaan riittäneet paikkaan unelmakoulussani. Itse asiassa, ne eivät olleet edes lähellä sitä. Päätin aloittaa opinnot avoimessa yliopistossa, sillä ajattelin, että siitä jäisi enemmän käteen tulevia yliopisto-opintoja ajatellen kuin ylioppilasarvosanojen ikuisesta korottamisesta.

AVOIMEN yliopiston opintoja suorittaessani istuin yliopiston kirjastossa ja katselin ympärilläni. Mietin, kuinka kaikki ympärilläni olevat ihmiset ovat luultavasti fiksumpia kuin minä. Kävin läpi itse kehittämiäni virheellisiä ajatusmalleja: he eivät tiedä, etten oikeasti kuulu tänne; he eivät tiedä, kuinka monta kertaa olen epäonnistunut. Kaikkein eniten pelkäsin, että muut näkisivät minut, niin kuin itse näen itseni. Tuntui, että olin burnoutissa ennen kuin olin edes päässyt yliopistoon tutkinto-opiskelijaksi. Samanaikaisesti kuitenkin ajattelin, että minulla ei ole oikeutta uupumukseen, koska enhän ole vielä edes saavuttanut mitään. Tai siltä se ainakin tuntui. Näin itseni kroonisena alisuoriutujana.

SUORITIN 60 opintopistettä kuudessa kuukaudessa, tuloksena 4.38 keskiarvo. Tällä tuloksella jäin kuitenkin 0,05 pisteen päähän unelmieni koulupaikasta. Olin jälleen tehnyt parhaani, ja se ei riittänyt. Tiesin, että minulla oli silti vielä mahdollisuudet päästä sisään pääsykokeella. Tietästä ei kuitenkaan enää lämmittänyt mieltäni, koska olin menet-

tänyt uskon itseeni.

OLIN uupunut. Tuntui ensimmäistä kertaa siltä, etten enää jaksaisi yrittää. Yrittämiseen kieltoutui miellelyhtymä epäonnistumisesta. Ajattelin, että olin tuottanut pettymyksen läheisilleni. Tunsin oloni epäonnistuneeksi ja mietin, että miksi edes yritän niin kovasti, kun se ei kuitenkaan riitä. Tuntui, että kaikki muut onnistuvat heti, ja minä olin jumissa yrittämisen oravanpyörässä. Mietin, mikä minussa on vikana ja mitä teen väärin, miksi minun pitää yrittää niin paljon ja miksi se ei siltikään riitä. Tiedostin kyllä sisimmässäni, että olen aivan yhtä arvokas ja kykenevä

“Ehkä se hetki, jolloin voin kokea olevani tarpeeksi, tapahtuukin vasta silloin, kun opin näkemään itse itseni lempeämmin – ja ennemmin sen kautta millainen olen itseäni ja muita kohtaan, kuin mitä olen suorittanut.”

kuin muutkin, sekä miten myös ulkoiset tekijät ja ympäristö vaikuttavat koetuloksiin. Oloni oli silti pettynyt. Tuntui, että olen parhaimmillanikin riittämätön.

OLIN myös vihainen itselleni. Vihainen, koska käytännössähän minulla oli asiat hyvin. Niin hyvin, että moni voisi vain unelmoida tilanteistani. Minulla oli rakastava perhe, töitä, katto pään päällä ja ystäviä. Mutta silti kaikki, mistä välitin ja mikä tuntui siinä hetkessä merkitykselliseltä, oli ideaali koulupaikasta, jonka jälkeen kaikki järjestyisi.

EN halunnut tavata uusia ihmisiä, koska pelkäsin, kuinka joutuisin heti kättelyssä selittämään heille elämäntilanteeni, ja hekin leimaisivat minut alisuoriutujaksi. Ajatus oli absurdi, koska enhän minäkään ajattelisi kenestäkään niin. Siitä huolimatta se oli sisäänrakennettu, vääristynyt ajatusmalli, jonka olin omaksunut.

LOPPUJEN lopuksi yritin vielä kerran parhaani ja pääsin opiskelemaan juuri sinne minne halusin. Yllätyksekseni unelmieni koulupaikka ja opintopolun näkeminen vihreänä eivät kuitenkaan maagisesti korjanneetkaan itsetuntoani, niin kuin olin aina kuvitellut. Saavutus tuntui velvollisuudelta, ja ehkä siinä hetkessä tajusin, ettei mikään suoritus tule tekemään oloani riittäväksi. Ehkä se hetki, jolloin voin kokea olevani tarpeeksi, tapahtuukin vasta silloin, kun opin näkemään itse itseni lempeämmin – ja ennemmin sen kautta millainen olen itseäni ja muita kohtaan, kuin mitä olen suorittanut. Enhän minäkään näe muita

heidän suoritustensa valossa. En valitse ystäviäni heidän meriittiensä perusteella, vaan haluan ympärilläni ihmisiä, joiden seurassa voin kokea tulevani nähdyksi. Miksi en siis määrittäisi omanarvon tunnettani näiden ihanteiden kautta?

TÄNÄ päivänä en enää etsi itseäni lapsuuden tanssikoulun peilitä. Mutta joskus edelleen toivon, että joku näkisi, kuinka kovasti yritän. Ja ehkä ennen kaikkea toivon, että oppisin olemaan armollisempi itselleni ja näkemään, että se, että olen tehnyt parhaani, on jo tarpeeksi. Olen vasta vähitellen ymmärtänyt, ettei kenenkään arvoa mitata arvosanoilla tai suorituksilla, vaikka yhteiskunnan rakenteet ohjaavatkin niin ajattelemaan. Toivon, että opin vielä näkemään itse itseni armollisesti – ja että olen ihan tarpeeksi juuri tällaisena, keskeneräisenä, parhaani yrittäneenä. •

Sisko, aika tarttua selviytymispakkiin

TEKSTI & KUVITUS: FANNY FRIMAN

Sota tulee liki, samoin sodan uhka. Militarisoituvassa Euroopassa puolustuspoliittinen keskustelu huomioi naisten sodanajan roolit korostamalla niiden vapaaehtoisuutta. Fanny Friman tarkastelee naisten vapaaehtoisia maanpuolustusjärjestöjä ja kysyy, mitä sukupuolittuneita rakenteita ne ylläpitävät.

Sa eurooppalaisista maista valmistautuu skenaarioon, jossa Venäjä voisi hyökätä Euroopan unionin tai Naton jäsenmaiden rajojen sisäpuolelle. Valmistautuminen kattaa niin asevelvollisuusarmeijoiden elvyttämisen, kansallisten puolustusbudjettien noston kuin puolustusteollisuuden ylösajon. Suomessa miehiskuljetusvaunuista ja Vihtavuoren ruudista toivotaan lisää pontta uupuvälle talouskasvulle, mutta Naton uudet bruttokansantuotteeseen sidotut budjettivelvoitteet sekä maavoimien uudistustarpeet osuvat kansantaloudellisesti hankalaan aikaan.

Euroopan turvallisuuspoliittinen tilanne ja yhteiskunnan militarisoituminen mahdollistavat taloudelliset satsaukset puolustukseen, mutta armeijalla on instituutiona monella muullakin tavalla yhteiskunnallista valtaa – kuten oikeus salata tietoa tai soveltaa sotilasrangaistussäännöksiä – jota muilla institutionaalisilla toimijoilla ei ole. Lisäksi se on keskeinen määrittelijä tavassamme ymmärtää mitä turvallisuus on, sekä mitä se edellyttää toteutuakseen.¹ Suomen puolustusvoimat on keskittynyt naisten vapaaehtoisen asepalveluksen brändämiseen, sillä se pyrkii täyttämään naisilla sen osan miesikäluokasta, joka ei suorita palvelusta. Inttiä mainostetaan yhdenvertaisena, sillä palveluksen sisältö ja vaatimukset kos-

kevat varusmiehiä sukupuoleen katsomatta.

Heikentyneestä turvallisuustilanteesta huolimatta sodankäynnin säännöt käyvät omaa taisteluaan muun yhteiskunnan liberaaleja arvoja vastaan. Suomessa kansalaisista neljä viidestä kannattaa nykyistä ainoastaan miehiä koskevaa asevelvollisuusmallia², jolle yksi syy onkin sen tähänastinen käytännön tason toimivuus. Puoluepoliittinen keskustelu sukupuolineutraalista asevelvollisuusjärjestelmästä jämähtää usein periaatteelliselle tasolle, vaikka myös kannatusta uudistukselle olisi. Hallituksessa istuville perussuomalaisille ja kristillisdemokraateille puolustus on tärkeä asia, mutta naisten aseman vakiinnuttaminen asevoimissa herättää nihkeyttä.

SUOMEN reserviin on koulutettu noin 14 000 naista. Asepalveluksen suorittaneiden naisten määrä suhteessa koko reservin suuruuteen on kuitenkin edelleen marginaalinen. Jo 30 vuoden ajan naiset ovat voineet hakeutua vapaaehtoiseen asepalvelukseen, ja viime vuosina hakijoiden määrä

Suomessa kansalaisista neljä viidestä kannattaa nykyistä ainoastaan miehiä koskevaa asevelvollisuusmallia.

on ollut huomattavassa kasvussa.³ Naisten osallisuus ja näkyvyys puolustusvoimien toiminnassa normalisoituu vaiheittain, mutta moni nainen on jäänyt aikanaan

asevelvollisuuden ulkopuolelle lainsäädännöllisten tai sosiaalisten esteiden vuoksi.

Maanpuolustukseen liittyviä osallistumis- ja kouluttautumismahdollisuuksia pyritäänkin tarjoamaan naisille kolmannelle sektorilla. Suomessa Naisten Valmiusliitto toimii kattojärjestönä kymmenelle eri naisten vapaaehtoista maanpuolustus- ja kokonaisturvallisuustyötä tekeväälle jäsenjärjestölle, joissa toimii yhteensä yli 100 000 naista. Järjestön toiminnanjohtaja **Pia Lindell** kuvaa liiton tekevän turvallisuutta lisäävää yhteistyötä, pyrkien vahvistamaan naisten asemaa osana kokonaisuomaanpuolustusta.

”Me ollaan – edunvalvoja ja keskustelija siitä, ettei naisia unohdeta. Suurin osa naisista ei ole suorittanut esimerkiksi asepalvelusta, mutta he ovat kuitenkin innokkaita, kiinnostuneita ja osaavia toimimaan erilaisissa häiriötilanteissa yhteiskunnan hyväksi.”

Lindell näkee Ukrainan tilanteen herättäneen monen naisen ajattelemaan omia mahdollisuuksia toimia maanpuolustuksen ja

kokonaisturvallisuuden hyväksi. Vaikka mielikuvat suomalaisista isänmaallisena, puolustusorientoituneena kansana istuvatkin tiukassa, ei naisten suhde maanpuolustukseen

ole yksiselitteinen. E2 Tutkimuksen toteuttamassa katsauksessa naiset kokevat puolustamisen arvoisiksi Suomen alueellisen koskemattomuuden ja suvereni-

teetin lisäksi tasa-arvon, ihmisoi-
keudet sekä demokratian.

Vastaajista suurin osa näkee it-
sensä käytännön auttamistehtä-
vissä, mutta vain alle neljännes
naisista on valmis tarvittaessa
puolustamaan Suomea aseellises-
ti.

PUOLUSTUSMINISTERIÖN

jakamien järjestöille kohdistettu-
jen valtionavustusten määrärahat
ovat kasvaneet 2020-luvun alus-
ta. Satsauksista huolimatta Suo-
messa vapaaehtoisen maanpuo-
lustuksen naisjärjestöt toimivat
rajallisilla resursseilla ja pitkälti
vapaaehtoisvoimin. Naisten Val-
miusliiton toimintaa osin rahoit-
tava Maanpuolustuksen tuki ry
sai tämän vuoden kierroksella
Puolustusministeriöltä lähemmäs
530 000 euroa jäsenjärjestöjen
toiminnan tukemiseksi. Vastaa-
vasti Maanpuolustuskoulutus-
yhdistyksen eli MPK:n saama
tukisumma oli yli kahdeksan mil-
joonaa euroa.⁴ MPK ja Naisten
Valmiusliitto tekevät yhteistyötä
esimerkiksi naisille kohdennet-
tujen NASTA ja PikkuNASTA-
harjoitusten järjestämisessä.

Lindellin mukaan Naisten
Valmiusliitto toimii resurssien-
sä ylärajoilla, eikä toimintaa ole
mahdollista nykytilanteessa ra-
jattomasti laajentaa. Samaan ai-
kaan helmikuussa 2022 Venäjän
aloittama hyökkäys Ukrainaan
moninkertaisti tavallisten nais-
ten kiinnostuksen vapaaehtoi-
seen maanpuolustukseen. Noin
350 naista osallistuu kahdesti
vuodessa järjestettäviin isompiin
harjoituksiin, joiden lisäksi liit-
to järjestää useampia pienempiä
harjoituksia. Silti moni halukas
jää ulkopuolelle.

”Me havaittiin se, että naiset

ei välttämättä koskaan ole jou-
tuneet miettimään omaa suhet-
taan maanpuolustukseen. Miehet
mennessään ase- tai siviilipal-
velukseen joutuvat kerran sitä
miettimään, että miten sä hoidat
sen sun veloitteen. Mutta naisil-
la ei

välttämättä koskaan ole ollut sitä
tilannetta [kutsuntoja]”, Lindell
kuva.

Yksi Lindellin päättäjiin koh-
distuvista toiveista olisi, että
tulevaisuudessa turvallisuus-
koulutetuista naisista koottai-
siin rekisteri, jota viranomaiset
voisivat hyödyntää ennakoivas-
ti. Vapaaehtoiset, koulutuksen
suorittaneet naiset tekisivät si-
toumuksen käytettävyydestään
tiettyyn kokonaisturvallisuutta
edistävään tehtävään esimerkik-
si neljäksi tai viideksi vuodeksi.
Vaikuttamistyötä asian eteen on
tehty, ja kolmannen sektorin jär-
jestöjen rekisterin mahdollista-
minen onkin kirjattu nykyiseen
hallitusohjelmaan.⁵

NAISTEN integroiminen osaksi
maanpuolustusta on paremmissa
kantimissa muissa Pohjoismaissa,
joissa Islantia lukuun ottamatta
puolustus perustuu sukupuoli-
neutraaliin valikoivaan asepal-
velukseen. Viimeisimpänä tämän
vuoden heinäkuussa Tanska laa-
jensi kutsunnat koskemaan myös
naisia, ja vuonna 2018 Ruotsi
palautti jo aiemmin lakkautetun
pakollisen asepalveluksensa. Silti
vuonna 2017 vain 17 prosenttia
ruotsalaisista palveluksen suorit-
taneista oli naisia.⁶

Svenska Lottakårenin pää-
sihteeri **Anna Nubäck** ajattelee
juuri puolustusvoimien olevan
ruotsalaisen kokonaismaanpuo-
lustuksen rakenteen viimeinen

osa, jossa naiset ovat merkitse-
västi aliedustettuina, sillä asepal-
velusta suorittavien lisäksi vain
noin 12 prosenttia puolustusvoi-
mien henkilökunnasta on naisia.
Vuonna 1924 perustettu yhdistys
on Ruotsin viimeinen vapaa-
ehtoinen maanpuolustusjärjes-
tö, joka ei historian saatossa ole
avannut oviaan miehille.

Kysyttäessä naisten aliedus-
tuksen mahdollisista ratkaisuista
Nubäck naurahtaa ja sanoo, että
se, jolla on vastaus ongelmaan,
ansaitsisi Nobel-palkinnon. Osa
ruotsalaisista lotista allekirjoittaa
sopimuksen puolustus- tai siviiliviranomaisten kanssa, jolloin
heille osoitetaan työtehtävä puo-
lustusvoimissa. Naiset ovat saa-
neet tehtävien edellyttämän kou-
lutuksen, ja he ovat velvollisia
työskentelemään niin kauan, kun
Ruotsi on häiriötilassa tai sodas-
sa. Puolustusvoimia on kuitenkin
vaikea muuttaa, jos naiset eivät
koe olevansa tervetulleita osaksi
sen sisäisiä tehtäviä.

Ei ole itsestään selvää, mil-
laisia seurauksia naisten maan-
puolustuksellisten roolien vah-
vistumisella on tai tulee jatkossa
olemaan sukupuolten tasa-ar-
voistumiskehityksen kannalta.
Jo rauhan aikana yhteiskuntien
tasa-arvotavoitteet huojuvat hoi-
van ja uusintavan

työn alueilla, joiden vastuis-
ta suurin osa kasautuu edelleen
naisten harteille. Jos naisia ei
osallisteta aktiivisemmin mukaan
maanpuolustuksellisiin tehtäviin
jo rauhan aikana, on Nubäckin
mukaan todennäköistä, että pää-
tyminen sotilaallisen konfliktin
osapuoleksi ainoastaan vahvistai-
si olemassa olevia sukupuolittu-
neita rakenteita.

”Siksi on niin tärkeää, että

Nubäckin mukaan on todennäköistä, että päätyminen sotilaallisen konfliktin osapuoleksi ainoastaan vahvistaisi olemassa olevia sukupuolittuneita rakenteita.

naiset ovat mukana kansallisen puolustuksen rakenteissa. Puolustuksen käytännön tehtävissä tai päätöksenteossa on ymmärrettävä mitä he [naiset] tarvitsevat ja mitä heidän on tehtävä. [– –] Naisten on oltava kaikkialla, ja meidän on oltava peilikuva yhteiskunnasta.”

PIA LINDELLIN mukaan Naisten Valmiusliiton toimintaan tyypillisesti osallistuva on profiiltaan keski-ikäinen tai sitä lähestyvä nainen, jolla on jonkinasteinen henkilökohtainen yhteys tai arvostus aiempien sotasukupolvien ponnisteluihin. Naisten maanpuolustusjärjestöillä on aikanaan edessä sukupolvenvaihdos, joka ei välttämättä etene kivuttomasti. Vaikka nuorten maanpuolustustahto on korkealla, liittyy nuorten naisten integroimiseen haasteita, tai ainakin he tarkastelevat asiaa erilaisesta näkökulmasta. Armeija hidastaa mahdollisiin korkeakouluopintoihin siirtymistä, ja elämän prioriteetit voivat muutenkin olla toiset.

Lindell ajattelee, etteivät yhteiskunnallisen ilmapiirin yksilökeskeisyys ja yleinen sensitiivisyys palvele kansalaisten kriisinkestävyyttä. Samalla mo-

dernit mukavuudet ovat tehneet meistä alttiimpia häiriötilanteiden aiheuttamille poikkeusoloille, kun harvasta opiskelija-asunnosta tai Pinterestin sisustustaulusta löytyy vesikanisteria, patteriradiota tai otsalamppua. Myös Nubäck painottaa nuorten, erityisesti naisten kulttuurista yksilökeskeisyyttä ja mukavuudenhaluisuutta.

Vaikka Euroopassa käytävä sota ja Ruotsin Nato-jäsenyys ovat lisänneet kansalaisten kriisitietoisuutta, eivät naiset koe maanpuolustusta omakseen. Informaatiovaikuttamiseen varautuminen tai demokraattisten instituutioiden puolustaminen koetaan tärkeiksi, mutta aseisiin ei haluta tarttua. Nubäck näkee maanpuolustuksen merkitsevän nuorille naisille tavallisesta elämästä luopumista, ei niinkään työskentelemistä rauhan ajan olosuhteiden ylläpitämiseksi. Jos koko väestön potentiaali halutaan ottaa täysimääräisesti käyttöön, olisi naisten nähtävä itsensä maanpuolustuksen aktiivisina toimijoina.

KANSAINVÄLISTÄ politiikkaa ja militarismia tutkinut **Cynthia Enloe** kirjoittaa teoksessaan *Maneuvers: The International Poli-*

tics of Militarizing Women's Lives (2000), että “armeijalle elimelliset tehtävät voidaan antaa naisten hoidettaviksi vain, jos armeija voi varmistaa riittävän kontrollin naisista. Tämän kontrollin keskiössä on määritellä naiset marginaalisiksi armeijan identiteetille ja ydintoiminnoille – riippumatta siitä, kuinka ratkaisevan tärkeätä naisten työ todella on.”⁷

Osa miehistä viettäisi nuoruutensa päivät mieluummin korkeakoulussa tai kavereiden kesken lähiöostarilla notkuen, mutta suomalainen maanpuolustus elää sukupuolittuneesta pakosta lain kirjaimen edessä. Esimerkiksi varusmiesten yleiskunnan laskeva trendi⁸ ei tue mielikuvaa mieserityisestä velvollisuudentunnosta, jonka voimin isänmaan palvelua lähdetään harjoittelemaan. Kenenkään on turha yllättyä monen naisen valitessa käyttäen intin sijaan aikansa toisin, jos vapaasti nyt saa valita. Vetävät ja työntävät tekijät silittelevät naiset puolustuksen marginaaliin, kun nykyisen järjestelmän rajoitteita ei haluta haastaa perusteellisesti.

Vaikka sukupuolten välinen tasa-arvo ja naisten yhdenvertainen osallistuminen ovat keskeinen osa suomalaista yleistosta, on maanpuolustuksen sukupuolittuneiden ja eriarvoisten rakenteiden purkamisessa vielä työtä jäljellä. Jos tähän ei satsata, löytyvät suomalaiset naiset jatkosakin ensisijaisesti kotirintamalta hoivaamasta lapsia, haavoittuneita ja vanhuksia, muonittamasta, nostattamasta moraalia ja uusintamasta sitä toista sukupuolta, joka rintamalla isänmaan puolesta kamppailee. •

VIITTEET

1. Enloe, C. (2000). *Maneuvers. The International Politics of Militarizing Women's Lives*. University of California Press, s. 46.
2. Maanpuolustustiedotuksen suunnittelukunta MTS. (2024). Suomalaisten mielipiteitä ulko- ja turvallisuuspolitiikasta, maanpuolustuksesta ja turvallisuudesta. Puolustusministeriö, s. 25.
3. Maavoimat (21.1.2025). Yli 1400 naista haki vapaaehtoiseen asepalvelukseen. Intti.fi. <https://intti.fi/-/1950813/yli-1400-naista-haki-vapaaehtoiseen-asepalvelukseen>
4. Puolustusministeriön vuosittain myönnettävät valtionavustukset, Puolustusministeriö. https://www.defmin.fi/ministerio/rahoitus_ja_avustukset#6cfc5793
5. Valtioneuvosto (2023). Vahva ja välittävä Suomi. Pääministeri Petteri Orpon hallituksen ohjelma 20.6.2023. 8.2 Uskottava maanpuolustus Suomen turvallisuuden perustana. Valtioneuvoston julkaisuja, s. 163.
6. Toll, J. (1.10.2020). Andelen värnpliktiga kvinnor ökar. Försvarsmakten. <https://www.forsvarsmakten.se/sv/aktuellt/2020/10/andelen-varnpliktiga-kvinnor-okar/>
7. Suomennos kirjoittajan.
8. Arkimies, T. (1.4.2025). Varusmiesten uudet Cooper-tulokset julki: pohja saavutettu? Helsingin Sanomat. <https://www.hs.fi/urheilu/art-2000011137138.html>

The resurgence of tensions between Russia, Finland and NATO

TEXT: HÉLOÏSE VIÉ

IMAGE: GOVERNMENT.RU / WIKIMEDIA COMMONS / CC BY 4.0

RECENT events have highlighted certain attacks by Moscow against Helsinki through offensive actions or rhetoric. The threat of an attack on Finland after Ukraine looms large, particularly following **Dmitry Medvedev's** statements on September 8, 2025, in an article for TASS, a Russian news agency. The purpose of this article is therefore to briefly revisit the origins of the rift in Finnish–Russian relations, to understand recent events, and to take a broader look at the threat to NATO. How can the attitude of Moscow towards Helsinki be interpreted through the broader lens of an attack on NATO?

THE STARTING POINT: 2023, FINLAND JOINS NATO

THE policy of breaking with Finland's historic neutrality began slowly when it joined the European Union in 1995 but came to a definitive end upon joining NATO immediately after Russia's attack on Ukraine in February 2022. This event radically changed the Kremlin's view of Helsinki. Former Russian President Dmitry Medvedev stated that Finland had joined NATO under the guise of defence but in reality, to prepare for war against Russia.

This immediate reaction

from Moscow is also interpreted through the prism of fear by some journalists. **Sergei Lavrov** announced in 2022 that NATO membership would have “serious political and military consequences”. The neutrality of Finland and Sweden was almost indispensable for Russia because “the neutrality policy of these two countries is one of the pillars of the common European architecture and the maintenance of stability in Europe”, The Minister of Foreign Affairs said. The two countries represented a buffer zone with NATO, which Russia has now been deprived of. It was therefore the loss of influence and control over its Finnish neighbor that prompted Russia to resort to open threats.

MOSCOW'S OPEN THREAT

ALTHOUGH threats were not non-existent before, the former president's recent statement openly threatens Finland with being the next country to be attacked after Ukraine. The argument used by Moscow is peculiar. Finland is accused of having a Nazi policy similar to that of Germany in the 1940s. Finland cooperated with Nazi Germany during World War II, and this argument is being used to portray the country as an enemy. Russia's use of propaganda and alterna-

tive rewriting of history is not insignificant. The aim is to portray Finland as a common enemy, due to the worldwide rejection of Nazism, while omitting any responsibility on Russia's part. By presenting Finland as a Nazi nation threatening Russia, a parallel with the situation in Ukraine is obvious. On February 21, 2023, **Vladimir Putin** stated in a speech that a neo-Nazi regime had taken power in Ukraine and that this justified the special operation. The propaganda omitted the fact that only 2% of Ukrainians had voted for the far right, that **Volodymyr Zelensky** was Jewish, and that members of his family had been victims of the Holocaust. Another argument used by Moscow was to accuse Finland of persecuting ethnic Russians and wanting to erase their identity. This argument of protecting Russian minorities is not new and was also used to justify the special operation in Ukraine under the accusation of “Russophobia”.¹

It is precisely this parallel between the invasion of Ukraine and Finland on charges of Nazism that raises fears about Finland being next on the list. “While the Finnish public remains largely indifferent for now, it is clear

¹ “Russian Offensive Campaign Assessment”, in *Institute for the Study of War*, 8.9.25

that the situation could change rapidly, especially in the aftermath of the war in Ukraine or if it turns into a prolonged frozen conflict,” said **Joni Askola**, a Finnish geopolitical analyst. He also explained that “while Finland does not currently perceive an immediate threat, given Russia’s preoccupation with its war in Ukraine, the strategic landscape could change once that conflict is over.”² The threat is therefore not imminent, but it is nonetheless real.

HYBRID WARFARE

RUSSIA is using hybrid warfare tactics against Finland. This refers to “a war fought by both conventional military methods and techniques such as cyberwarfare, dissemination of disinformation, and the use of paramilitary combatants”³. The aim of this practice is to destabilize, create uncertainty, and weaken internal cohesion without crossing the threshold into open warfare.

The instrumentalized migration

THE first strategy used by Moscow in its hybrid warfare is the instrumentalization of migrants to put pressure on the country and, moreover, provoke a humanitarian and political crisis. The aim is to use the immigration debate to divide the country. Border posts have therefore been gradually closed to prevent Russian nationals from entering

the country and fences have been built in certain places along the border. The Finnish authorities then declared: “It was clear that foreign authorities or other actors were facilitating instrumentalised migration. This phenomenon and the risk of its escalation posed a serious threat to national security and public order in Finland.”⁴ Russian incursions have nevertheless been observed, particularly near the border between North Karelia and Russia. Some experts believe that Russian soldiers have been trained to enter through forests that are difficult to access.⁵

The rising military

RUSSIA has also embarked on a strategy of increasing military infrastructure and deployments on the Finnish border. This strategy was explained by Dmitry Medvedev, who stated that he wanted to increase military infrastructure on the border if the Nordic countries joined NATO. He also suggested that Russia should prepare for military exercises by training to consider Finland as an enemy.⁶ Since the reconstruction of the Kaliningrad military base in 2010, Finland has remained vigilant and has set up a system for supplying troops and military equipment via Sweden and the port of Narvik in Norway. For example, satellites have shown the construction of military bases

Dmitry Medvedev in 2019. Government.ru / Wikimedia Commons

in Petrozavodsk, 175 km from the border.⁷ Similarly, the construction of an artillery garrison in the Murmansk region and a military camp storing armored vehicles had been detected 150 km from the border.⁸ The military threat at the border had occurred before the invasion of Ukraine in 2022, so the threats were taken very seriously by Helsinki.

IS RUSSIA THREATENING NATO IN GENERAL OR MORE SPECIFICALLY FINLAND?

ALTHOUGH Finland is in a very unique situation due to its histo-

⁷ World, “Satellite images show Russian military buildup near Finnish border”, in *Helsinki Times*, 10.5.25

⁸ The Brussels Times with Belga, “Russia strengthens military presence near Finland”, in *The Brussels Times*, 18.6.25

² Brendan Cole, “Putin Ramps Up Military Fortifications on NATO Border”, in *Newsweek*, 6.9.25

³ Oxford Language dictionary

⁴ “Situation at Finland’s eastern border”, *Finnish Government*

⁵ Miranda Bryant, “For Russians, Nato is next to Satan”: Finnish guards on alert at Russia border”, in *The Guardian*, 26.8.25

⁶ Cole (n 2)

mons / CC BY 4.0

ry, Russia has recently been aggressive toward multiple NATO member countries. Five examples stand out in particular: Poland, Romania, Estonia, Denmark and Norway. These destabilization operations are part of an overall effort to test NATO's response capabilities and undermine its credibility.

The Polish case

AT LEAST three Russian drones were shot down by Poland on the 9th of September, and President **Donald Tusk** confirmed 19 drone incursions into Polish airspace, flying too close to several airports. This is the first time Russian drones have flown over a NATO member country since the invasion of Ukraine. Incursions had already taken place in November 2022, but the recent incident is more alarming

because the incursion involved both armed and unarmed drones. **Mirosław Kaznowski**, mayor of a town on the outskirts of Warsaw, told the BBC: "We need to be prepared. This has all now gone higher on the agenda."⁹ Poland then requested consultations between the 32 NATO members, under the terms of Article 4 of the NATO Charter. And indeed, NATO countries responded by increasing airspace defence capabilities and sending aircraft.¹⁰

The Romanian case

AFTER the Polish incident, Romania became the next target of Russia's provocations. While Romania had already received several drone fragments on its territory since the invasion of Ukraine, this time two F-16 combat drones were detected in Romanian airspace. The drones remained there for nearly an hour.¹¹ The Romanian defence minister responded by strongly condemning "the irresponsible actions of the Russian Federation" and stating that "they represent a new challenge to regional security and stability in the Black Sea area."¹²

⁹ Adam Easton and Jaroslav Lukiv, "Poland says it shot down Russian drones after airspace violation", in *BBC*, 10.9.25

¹⁰ Nicolas Barotte, "Après les incursions de drones russes en Pologne, l'Otan lance l'opération 'Sentinelle orientale'", in *Le Figaro*, 15.9.25

¹¹ Ian Casey and Alex Boyd, "Romania becomes second Nato country to report Russian drone in its airspace", in *BBC*, 14.9.25

¹² Agence France-Presse, "Romania says Russian drone incursions pose 'new challenge' to Black Sea security", in *The Guardian*, 14.9.25

Kaja Kallas, the EU's foreign policy chief herself described the incident as a "reckless escalation" on the part of Moscow. Ukrainian President Volodymyr Zelensky warned of the deliberate expansion of drone operations in the west and called for tougher sanctions and closer cooperation in terms of defence.

The Estonian case

THREE Russian MiG-31 fighter jets flew over Estonian airspace for twelve minutes on Friday, September 19. Estonian Foreign Minister **Margus Tsahkna** said that this "is part of a broader pattern of behavior by Russia, aimed at testing the resolve of Europe and NATO" and prompted an emergency meeting with NATO members. This was the first time in 34 years of membership that the country had requested an emergency meeting¹³ and the second time this month that article 4 has been invoked¹⁴. The incident is the most serious violation of airspace to date, but the Estonian foreign minister also said that it was consistent with Russia's behavior and that responding to provocations could have significant consequences.

The Kremlin has criticized NATO countries for worsening relations by falsely accusing Russia of violating their airspace. The Kremlin spokesman said on September 22 that "We consid-

¹³ *Le Figaro* with AFP, "Avions russes en Estonie: le Conseil de sécurité de l'ONU se réunit en urgence ce lundi", in *Le Figaro*, 21.9.25

¹⁴ Jaroslav Lukiv and Joe Inwood, "Estonia seeks Nato consultation after Russian jets violate airspace", in *BBC*, 20.9.25

er these statements to be meaningless, unfounded, and part of a completely unrestrained policy of stirring up tensions and provoking a climate of confrontation.”¹⁵ The UN Security Council plans to meet on September 22, while NATO member countries will meet on September 23 in Brussels. The successive threats have been taken seriously by international organizations.

The Norwegian and Danish cases

ON September 22, drones were detected near Oslo and Copenhagen airports, causing air traffic to be suspended at both sites until September 23. The communications director for the Danish airport commented: “There have been pranks involving drones in the past, which we were able to quickly deal with. But this time, it was different. These were particularly large drones of a special type.”¹⁶ This incident is one of a series of provocations in recent weeks that are undoubtedly increasing tension in Europe. Whenever a NATO country condemns Russia's actions, Moscow responds offensively by denying and shifting the blame. For example, the Norwegian government described the actions as unacceptable, and the Russian embassy in Oslo responded by stating

¹⁵ Christophe Sales, “En direct, guerre en Ukraine: la Russie reproche aux pays de l’OTAN d’aggraver les tensions avec leurs accusations ‘infondées’ sur les violations d’espaces aériens”, in *Le Monde*, 22.9.25

¹⁶ Antoine Jacob, “Les aéroports de Copenhague et d’Oslo fermés à cause de drone, ‘une attaque grave’”, in *Courrier international*, 23.9.25

that the allegations “were not confirmed by objective Russian surveillance data.” The embassy also accused Alliance countries of being responsible for the rise in tensions in the far north, in a letter to AFP.¹⁷

ULTIMATELY, Russia has re-awakened its latent aggression towards Finland following the latter's accession to NATO. Using rhetoric similar to that employed in its aggression towards Ukraine, Russia is threatening Finland with potential military action. However, the war in Ukraine was motivated, among many other factors, by the fear that the country would join NATO.¹⁸ In the present case, Finland is already a member of the organization and can now rely on Article 5, which allows member states to respond in order to defend a state if it is attacked. If Moscow decided to attack Finland after Ukraine, Finland would not be alone. This is especially true given that Helsinki is pursuing a policy of increasing its military capabilities. **Alexander Stubb** also declared at the 2024 NATO summit that Finland had the largest artillery in Europe. “We are not afraid of anything, we are ready for anything. [...] The only message the Kremlin understands

¹⁷ Victor Mérat and Steve Tenré, “Survol de drones au Danemark et en Norvège: l’ambassade de Russie à Oslo accuse l’Otan d’être responsable d’une montée des tensions dans le Grand Nord”, in *Le Figaro*, 24.9.25

¹⁸ Tom Switzer, “Why NATO Expansion Explains Russia’s Actions in Ukraine”, in *Australian Institute of International Affairs*, 26.7.24

is that of power,” he added.¹⁹ In general, Moscow seeks to use intimidation and fear as a strategy to destabilize the West, through a series of provocative actions in member countries. Even though NATO members did not respond to the provocation, the incidents still had a significant impact on the current climate. Furthermore, researcher **Etienne Marcuz** believes that “this is not the peak of the crisis” and that “we can expect further incursions further west into Europe,” as the countries targeted so far have been in the north and east.²⁰

However, one question remains: is NATO's response of supplying military equipment really sufficient? The dispatch of three Rafale fighter jets by France and three helicopters and anti-aircraft batteries by the Czech Republic and the Netherlands to Poland are not sufficient to respond to drone attacks. Is this aid really adequate in the long term?²¹ Increasing the number of Allied aircraft cannot solve all the challenges that arise. To defend their borders, the Allies would need a radar and acoustic detection network, as well as laser-guided rockets produced by the Americans. •

¹⁹ “Finland has the largest artillery in Europe”, in *Naapuriseurian Sanomat*, 12.7.24

²⁰ Amaury Coutansais-Pervinquier, “Drones au Danemark, ‘On peut s’attendre à d’autres incursions plus à l’ouest en Europe’”, in *Le Figaro*, 23.9.25

²¹ Chloé Hoorman and Elise Vincent, “L’intrusion russe dans l’espace aérien de la Pologne met en lumière la faiblesse des moyens de l’OTAN pour lutter contre les drones”, in *Le Monde*, 19.9.25

Janne Niemelä: “Totaalikieltäytyminen oli protesti”

TEKSTI: ESSI SEN

KUVAT: VEERA KAASINEN

Aseistakieltäytyjäliiton hallituksen jäsen Janne Niemelä kieltäytyi siviilipalveluksesta protestina. Tässä haastattelussa hän kertoo päätöksestään, väkivallan rakenteita ylläpitävästä järjestelmästä ja siviilipalveluksesta käytävän keskustelun puutteista Suomessa.

THIRSTY SCHOLARIN pöydän ääressä istuu Aseistakieltäytyjäliiton hallituksen jäsen **Janne Niemelä**. Hän hymyilee lempeästi teekuppi kädessään, kun huomautan, että kysymykseni saattavat olla yksinkertaisia, jopa hölmöjä.

“Ei tarvitse tuntea itseään hölmöksi. Sehän on ihan yleinen yhteiskunnan tila, ettei tästä aiheesta puhuta. Liitonkin täytyy kaivaa tietonsa itse, kun mikään taho ei näistä tiedota,” Niemelä sanoo rauhallisesti.

VIIME kesäkuussa työministeri **Matias Marttinen** päätti, ettei Aseistakieltäytyjäliittoa oteta mukaan siviilipalveluslain uudistamistyöryhmään. Liiton mukaan kokouskutsut ja materiaalit oli jo ehditty lähettää, ja osallistumi-

sen uskottiin olevan varmistettu, kunnes ministeriöstä ilmoitettiin äkillisesti, ettei liittoa otetakaan mukaan. Päätös tuli liitolle täysin yllättäen.

Ratkaisua perusteltiin sillä, että Varusmiesliitto ei ollut lähettänyt omaa edustajaansa, ja tasapuolisuuden nimissä myös Aseistakieltäytyjäliitto jätettiin pois. Niemelän mukaan päätös vaikutti epäselvältä ja epäoikeudenmukaiselta, sillä Varusmiesliiton osallistuminen siviilipalveluslain uudistamistyöhön ei liiton mielestä ollut edes relevanttia.

TÄMÄ oli käännekohta. Niemelä ilmoitti siviilipalveluskeskukselle, että aikoo kieltäytyä. "Päätin ryhtyä totaali kieltäytyjäksi protestina. Se oli lähtölaukaus tälle

hommalle," hän kertoo.

NIEMELÄ oli ehtinyt toimia liiton aktiivina jonkin aikaa, kun Aseistakieltäytyjäliitto jätettiin ulos työryhmästä. Hän liittyi liittoon ystävän kutsusta ja jäi heti mukaan. Häntä innosti, miten liiton toiminta yhdistää konkreettisen oikeuksien puolustamisen ja antimilitaristisen arvopohjan. Aseistakieltäytyjäliitto on nuorten rauhanjärjestö, joka kyseenalaistaa koko asevelvollisuusjärjestelmän. Liitto toimii sekä siviilipalvelusvelvollisten että totaali kieltäytyjien edunvalvojana.

Liiton toiminta ja totaali kieltäytyminen perustuvat Niemelän mukaan paitsi henkilökohtaiseen vakaumukseen myös haluun haastaa järjestelmän läpinäky-

mättömyyttä. Liiton jäsenet kokevat, ettei heidän ääntään kuulla virallisissa prosesseissa.

"Emme halua vain kieltäytyä, vaan herättää keskustelua. Haluamme, että ihmiset ymmärtävät, ettei siviilipalvelukseen liittyviä oikeuksia ja velvollisuuksia voi pitää itsestäänselvyyksinä."

ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITON mukaan Suomen asevelvollisuusjärjestelmä on ongelmallinen sen sukupuolittuneisuuden, vapaudenriiston ja väkivaltakult-

tuurin vuoksi. Järjestön mielestä se, että vain juridiset miehet pakotetaan palvelukseen, ylläpitää väkivaltaan perustuvia sukupuolirooleja ja vahvistaa patriarkaalisia asenteita. Armeijassa nuoret varusmiehet altistuvat hierarkialle ja kiusaamiselle – siellä opitaan käyttäytymismalleja, joilla ei koskaan kohtelisi naapuria tai lasta.

JOS aseellinen maanpuolustus katsotaan välttämättömäksi, Niemelän mukaan sen tulisi perustua vapaaehtoisuuteen ja uudistettuun, ihmislähtoisempään kulttuuriin. Hän korostaa, että puolustusvoimien tulisi keskittyä ihmisoikeuksien puolustamiseen pikemminkin kuin väkivallan harjoitteluun.

NIEMELÄN oma kieltäytyminen alkoi yksinkertaisella ilmoituksella siviilipalveluskes-

kukselle. Hän lähetti keskuksen nettisivujen kautta viestin, jossa kertoi kieltäytyvänsä. Pian sen jälkeen siviilipalveluskeskuksen työntekijä soitti ja varmisti, että hän oli varmasti tosissaan. Kun hän vahvasti päätöksensä, tapaus siirtyi poliisin tutkittavaksi.

Tutkinta on edelleen kesken. Rangaistus määräytyy siviilipalveluksen jäljellä olevan ajan perusteella, ja Niemelän tapauksessa se tulee olemaan noin 49 päivää. Useimmat totaalkieltäytyvät suorittavat rangaistuksensa kotiaarestissa, jossa liikkumista valvotaan nilkkapannalla.

Suomessa totaalkieltäytyjiä on ollut keskimäärin 35–55 vuositain. Vaikka rangaistukset ovat lieventyneet, periaate on Niemelän mukaan sama kuin ennen: valtiota vastaan asetetusta vakauksesta seuraa tuomio. 1960-luvulla aseistakieltäytyjiä suljettiin

Karvian vankileirille, jossa olot olivat kovat. Silloin se oli avoin skandaali. Nyt rangaistukset ovat pehmeämpiä, mutta logiikka on sama.

“1960-luvulla aseistakieltäytyjiä suljettiin Karvian vankileirille, jossa olot olivat kovat. Silloin se oli avoin skandaali. Nyt rangaistukset ovat pehmeämpiä, mutta logiikka on sama.”

ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITTO vaatii, että siviilipalveluslain uudistaminen aloitetaan uudelleen puhtaalta pöydältä ja että liitto kutsutaan mukaan uudistus-työhön. YK:n ihmisoikeuselinten

ja Amnesty Internationalin suositusten mukaan siviilipalvelusajan tulisi olla nykyistä lyhyempi, ja totaalikieltäytyjien rankaiseminen tulisi lopettaa. Amnesty pitää totaalikieltäytyjiä mielipidevankeina. Siviilipalvelus kestää kaksi kertaa kauemmin kuin lyhin mahdollinen varusmiespalvelus, joten sitä voidaan pitää rangaistuksenomaisena.

NIEMELÄ huomauttaa, että Suomi on Euroopassa poikkeus. Useimmat maat ovat luopuneet asevelvollisuudesta, ja aseistakieltäytyjien rankaiseminen on harvinaista. Suomen rinnalla ainoastaan Kreikka, Venäjä ja Valko-Venäjä jatkavat tätä käytäntöä. Toisaalta asevelvollisuus on viime vuosina tehnyt paluuta Eurooppaan, ja nähtäväksi jää, normalisoituuko aseistakieltäytyjien rankaiseminen koko Euroopan mittapuulla jälleen.

Aseistakieltäytyjäliitto tekee yhteistyötä kansainvälisten järjestöjen, kuten European Bureau for Conscientious Objectorsin ja War Resisters Internationalin, kanssa. Liitto jakaa tietoa ja suunnittelee yhteisiä vetoomuksia EU:lle ja YK:lle. Myös yhteistyötä muiden maiden aseistakieltäytyjien kanssa tehdään, vaikka resurssipula rajoittaa osallistumista. Valtionavustusten leikkaukset, lukuun ottamatta opetus- ja kulttuuriministeriön yleisavustusta, ovat vaikeuttaneet toimintaa merkittävästi. Niemelän mukaan päätös avustusten poistamisesta oli ideologinen, ja taloudellisten rajoitteiden vuoksi osallistuminen esimerkiksi viime kesänä järjestettyyn kokoukseen Mongoliassa ei ollut mahdollista.

SUOMALAISESSA mediassa aseistakieltäytyminen on lähes näkymätön aihe. Ilmiötä selitetään kulttuurisella asenteella, jossa asevelvollisuus nähdään itsestäänselvyytenä ja kriittiset näkökulmat koetaan helposti epäsovivina. Kun puolustusvoimista uutisoidaan säännöllisesti, liiton toiminta nousee esiin lähinnä poikkeustapauksissa, kuten yksittäisten totaalikieltäytyjien tuomioiden yhteydessä. Niemelän mielestä on ristiriitaista, että asia,

joka koskettaa kymmeniä tuhansia nuoria, jää julkisessa keskustelussa lähes näkymättömäksi.

NIEMELÄ korostaa, että kysymys aseistakieltäytymisestä liittyy hänen mielestään laajemmin siihen, millaista yhteiskuntaa rakennetaan ja miten yksilöitä kohdellaan instituutioiden sisällä. Hän kannustaa aiheesta kiinnostuneita tutustumaan toimintaansa ja osallistumaan keskusteluun.

On vuosi 2025 – vaiko sittenkin vuosi 1984?

TEKSTI: TINJA RYYNÄNEN

KUVA: PARKER COFFMAN/UNSPLASH

Palveleeko Euroopan komission ehdottama lakialoite kansalaisten turvallisuutta vai vai-kuttaako se kenties eurooppalaisten vapautteen negatiivisessa mielessä?

VIIME vuosina on tuntunut siltä, että yhteiskunta on vuosi vuodelta muuttunut yhä enemmän dystooppiseksi. Päivittäin uutisia lukiessani ovat ajatukseni lähinnä olleet negatiivisia ja on tullut jopa hieman epäuskoinen olo – tuntuu siltä, että kehityksen sijaan alamme taantua.

ETENKIN viimeisen parin kuu-

kauden aikana seuraava uutinen on herättänyt minussa näitä negatiivisia tunteita: Euroopan unionissa on alettu valmistelemaan Chat Control -lakialoitetta. Tämä siis tarkoittaisi sitä, että lähitulevaisuudessa käytännössä jokaisen henkilön lähettämiä viestejä, kuvia sekä videoita tullaan valvomaan. Tämän ensisijaisena tavoitteena on suojella lapsia

haitalliselta sisällöltä sekä rikollisen sisällön valvonta.

ERITYISESTI olen huolestunut siitä, kuinka vähän huomiota tämä aihe on saanut mediassa. Chat Control -lakialoite sai alkunsa jo vuoden 2022 toukokuussa komissaari **Ylva Johanssonin** ehdotuksesta. Asia on ollut siis tapetilla jo yli kolme vuotta ja

“Onko se vapautta, jos jokainen lähettämäsi tiedosto ja viesti käydään läpi?”

silti harmillisen harva ihminen on tietoinen sen olemassaolosta.

SINÄNSÄ kyseisen lakialoitteen tarkoitusperät ovat hyvät. En kiellä, etteikö lasten suojeleminen haitallisesta sisällöltä olisi hyvä asia. Ongelmana on vain se, kuinka tämä toteutetaan. Mielestäni tämä lakisäädös rikkoo yhtä keskeistä Euroopan unionin edistämistä arvoista, nimittäin vapautta. Onko se vapautta, jos jokainen lähettämäsi tiedosto ja viesti käydään läpi? Ironista on myöskin se, että Euroopan unionin sivustolla korostetaan kuinka arkaluontoisia tietoja pyritään turvaamaan nettisivustoja käytettäessä. Jos uudistus tosiaan saadaan menemään läpi, tulisi ainakin tämä vanhentunut tieto poistaa sivustolta. Kaiken kukkuraksi tämä valvonta toteutettaisiin eri teknologisten keino-

jen avulla, hyvin todennäköisesti tekoälyä hyödyntäen. Tekoälyn käyttöön itsessään liittyy jo useita eri eettisiä ongelmia sekä sen arviointikykyä voidaan kyseenalaistaa. Eli tällä hetkellä tämä koko uudistus vaikuttaa lähinnä surkukupaisalta.

JOKU voisi toki esittää argumentin, että eihän sillä ole siinä vaiheessa mitään merkitystä jos ei ole itse lähettämässä mitään kyseenalaista, vaan sen sijaan vaikka harmittoman kissakuvan kaverille. Joten miksi stressata siitä, että Euroopan unionissa valvotaan sitä millaisia kissakuvia lähetät kaverillesi? Eihän siinä ole mitään arkaluontoista?

OLEN kuitenkin henkilökohtaisesti eri mieltä ihan periaatteellisista syistä. Se, että kansalaisten toimintaa aletaan valvomaan

entistä enemmän viranomaisten toimesta, alkaa se muistuttaa hie-
man erästä kirjallisuuden klassikkoteosta... Alkaakin tuntua pikkuhiljaa siltä että elämme vuoden 2025 sijasta vuotta 1984. Ja tämä ei suinkaan ole valitettavasti ainoa uhka demokratiaa kohtaan.

KYSEINEN lakialoite on kuitenkin saanut negatiivista palautetta ja usea eri maa vastustaakin sitä, Suomi mukaan lukien. Nähtäväksi kuitenkin jää, onko vastarinnalla minkäänlaista vaikutusvaltaa Euroopan unionia vastaan. Lisäksi siihen liittyy useita eri lainsäädännöllisiä ongelmia. Voikin hyvin siis olla vielä mahdollista, että koko lakiesitys saadaan toivon mukaan jäihin. Valitettavan usea maa on kuitenkin jo hyväksynyt tämän lakialoitteen, jos se joskus asetetaan voimassa-olevaksi. •

Amerikkalainen oikeisto kostaa cancel-kulttuurille harjoittamalla sitä

TEKSTI: NIKOLAI MARTISKAINEN

KUVAT: WIKIMEDIA COMMONS

Yhdysvaltojen poliittisen kentän jakautumiselle ei näy loppua. Uusimman merkittävän käänneensä tilanne sai syyskuussa oikeistoaktivisti Charlie Kirkin murhan myötä. Tilanteesta kaikuvat Capitolin hyökkäyksen sekä Black Lives Matter -protestien seuraukset. Nikolai Martiskainen pohtii esseessään poliittisia vastailmiöitä.

KUN menetimme työpaikkamme ja alustamme, lupasin, etten ikinä tee kenellekään näin,” toteaa yhdysvaltalaisen äärioikeistojärjestö Proud Boysin johtajahahmo **Henry “Enrique” Tarrio** The Atlanticille antamassaan haastattelussa. “Mutta sitten minut vangittiin täysin syyttä.”

TARRIO tuomittiin vankilaan 22 vuodeksi hänen roolistaan johtohahmona loppiaisena 2021 tapahtuneessa Yhdysvaltain kongressiin kohdistuneessa Capitolin hyökkäyksessä. Yhdysvaltain presidentti **Donald Trump** armahti hänet ja 1600 muuta hyökkäykseen osallistunutta aiemmin tänä vuonna.

NYT Tarriolta löytyy kostonhalua, mutta kohde on mielestäni yllättävä. Hän on vankilasta vapautumisensa jälkeen yllyttänyt Proud Boysin jäsenistöä barrikaadeille, mutta tällä kertaa taistelutantereena toimii Internet. Tarrio nimittäin haluaa sekä julkisesti häpäistä että antaa potkut kaikille, jotka julkisesti tekevät pilaa oikeistovaikuttaja **Charlie Kirkin** ampumisesta, iloitsevat

Syyskuussa tapahtunut Charlie Kirkin murha syvensi Yhdysvaltojen poliittista jakautumista entisestään. Kuva: Gage Skidmore. CC BY-SA 4.0 International.

sitä tai eivät sure tapahtumaa tarpeeksi. Kampanja on onnistunut. Useiden eri alojen ammattilaisia, kuten esimerkiksi professoreita, toimittajia ja tv-juontajia on irtisanottu murhaan liittyvien kommenttiensa takia – ja lisää on taatusti luvassa. Tämä kampanja, joka on kasvanut suuremmaksi kuin Proud Boys -ryhmä, on kerännyt noin 20 000 videota ja yhteystietoa, jotka ovat kampanjan kohteina.

AIHEEN arkuus näkyy myös

Suomessa. Anekdoottina kerrottakoon, että Policyn toimituskouksessa kerrottiin, että ainoa asia, joka varmasti tultaisiin sensuroimaan, olisi Kirkin ampumisella vitsailu tai siitä iloitseminen. Monet suomalaispoliitikot, kuten esimerkiksi europarlamentaarikko **Sebastian Tynkkynen** ovat “äksäytelleet” asiasta somessa, ja aihe on ollut useana iltana A-studion käsittelyssä. Tämä johtuu siitä, että politiikkamme heijastaa hyvin helposti yhdysvaltalaisia ilmiöitä. Aiheet ovat monille tut-

Martiskainen vertailee George Floydin ja Charlie Kirkin kuolemien synnyttämiä yhteiskunnallisia liikehdintöjä. Kuva: David Geitgey Sierralupe. CC-BY-2.0.

tuja somen kautta, joten niitä on meidänkin poliitikkojen helppo kommentoida.

TARRION ja Proud Boysin kampanja on hyvä esimerkki laajemmasta kulttuurin muutoksesta, jossa “uusi oikeisto” ottaa haltuunsa “woke-vasemmiston” retoriikan ja terminologian. Muis-tatteko, miten vielä pari vuotta sitten oikeisto valitti ja argumentoi, miten mitään ei saa enää sanoa? Miten oli pöyristyttävää, kuinka ihmiset, kuten Charlie Kirk, saattoivat pilkata **George Floydia** hänen kuolemansa jälkeen? Näiden kahden kuolemaa vertailemalla pääsemme jutun ytimeen.

CHARLIE KIRKIN kuolema oli yksittäinen poliittinen salamur-

ha. **Ben Shapiro**, suosittu oikeistolainen mediapersoona, kommentoi hiljattain, ettei Kirkin kuolemaa saa juhlistaa, sillä hän oli vain tavallinen perheenisä, joka puhui yliopistokampuksilla. Shapiron mukaan Kirk ei tehnyt mitään väärää.

GEORGE FLOYDIN kuolema puolestaan oli systemaattisen rasismien tuottama murha, joka katkaisi kamelin selän. Protestien idea ei ollut se, että George Floyd olisi ollut erityinen tapaus, vaan nimenomaan se, kuinka hän ei ollut. Poliisin toiminnasta aiheutuvia kuolemantapauksia ja rasis-tista profilointia tapahtuu runsaasti enemmän tummaihoisia kohtaan. Monet vasemmistossa yrittivät heruttaa silloin oikeis-tosta säälipisteitä sanomalla, että

Floyd oli isä ja syytön. Esimerkiksi Shapiroilta ei sääliä herunut, ja viime aikoina hän on johtanut kampanjaa, jossa vaaditaan Trumpia armahtamaan Floydin kuolemantuottamuksesta tuomittu poliisi **Derek Chauvin**.

TOIVON, että nämä esimerkit osoittivat sen, miten erilaisia murhat ja niistä johtuneet protestit ovat. Mielestäni oikeisto tällä hetkellä kostaa kyynisesti kaikesta, mitä he kokivat woke-aikana. He tekevät sen perversioimalla ne samat argumentit ja retoriset keinot, joita woke käytti. Kuten jopa satiirisarja South Park myönsi, woke on kuollut. Onko se nyt kuitenkin heräämässä uudelleen henkiin poliittista puolta vaihtaneena? •

Vastapainettuja
kirjoja.

vastapaino.fi

Ville Yliaska
**Laman kokemukset
– 1990-luvun laman
kokemushistoriaa**

*Kuinka lama muutti
monen elämän?*

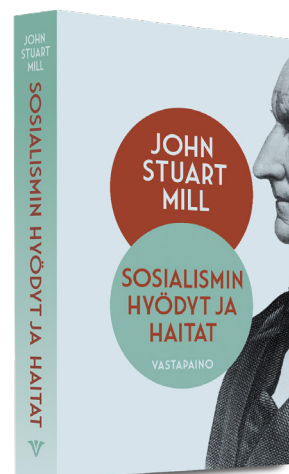
344 s.

Ville-Pekka Sorsa, Antti
Alaja & Joel Kaitila
**Ideat yhteiskunta-
politiikassa**

*Mistä ideat tulevat
yhteiskunta-politiikkaan?*

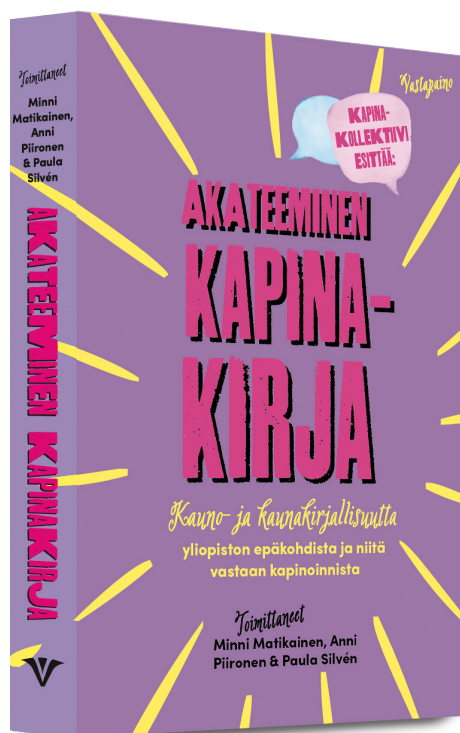
300 s.

John Stuart Mill
**Sosialismin hyödyt
ja haitat**

*Terävää analyysia
sosialismista*

149 s.

Minni Matikainen, Anni Piironen
& Paula Silván (toim.)

Akateeminen kapinakirja

*Kauno- ja kaunakirjallisuutta yliopiston
epäkohdista ja niitä vastaan kapinoinnista.*

363 s.

**Vita activa
– Viikkokalenteri 2026**

*Älyllis-kirjallisiin puuhin,
hyvään aktiiviseen elämään,
muistiinpanoihin ja muistojen
kirjaamiseen. 240 s.*

**Vita activa
– Muistikirja**

*Aktiivisen elämän
muistikirja! 128 s.*

Ahoy, VOOsse-kansa!

TÄÄLLÄ VOOOn risteilykapteenit raportoimassa serviisin, kompassi osoittaa nimittäin pian kohti Tukholmaa ja taivaanrannassa siintää vieno kajastus epämääräisistä lonkerolaatikoista soturin muodossa... On aika jättää luentosalit ja lukemistot hetkeksi satamaan, virittää haalarit päälle ja suunnata merelle meidän kanssamme!

TÄMÄ ei ole mikä tahansa reissu. VOOsse on yhdistelmä erittäin intellektuaalista pohdintaa, aamuviiiden spontaania sitsaamista 5. kerroksen käytävällä ja epämääräisiä taloudellisen hyödyn buffet-strategioita; toisin sanoen mitä täydellisin VOOOn tapahtuma! Merellä luodaan ystävyyksiä ja muistoja, joita eivät edes Itämeren aallot tai pahimman tason krapula pysty huuhtomaan pois.

KAPTEENEINA lupamme vähintäänkin legendaarisen matkan. Muistakaa: Siljalla kaikki ovat samassa veneessä – niin fuksit, maisterit kuin alumnitkin. Ja jos joku eksyy, ei hätää – seuraa vain punaisten haalarien merta ja epämääräistä mölinää, niin löydät takuulla takaisin laumaan.

NOSTETAAN siis ankkurit, pidetään huolta toisistamme ja otetaan kaikki irti tästä reissusta. Tukholma odottaa, meri kutsuu ja tapahtumavastaavat ovat valmiita painamaan kapteenin hatut päähänsä ja luotsaamaan risteilijämme turvallisesti satamaan <3

Rakkaudella,
Risteilykapteeninne Fiia, Anna, Essi ja Vertti
Valtio-opin opiskelijat ry

Ikuinen ilta

SANOITUKSET: EERO UDDFOLK

ALKUPERÄISET SANOITUKSET: JONSU / INDICA (IKUINEN VIRTÄ)

Mun tuet vähenee
Ja lompsa ohenee
Kuin savu taivaaseen
Mun jälkeeni ei oo
Kai yhtään lonkeroo
Pois kaikki vain katoa
Mä kaksnyt noppaa teen
Et tuet saan edelleen
Et kestä huomiseen
On turha rakentaa
CV:tä jatkuvaa
Jos kaikki katoaa

Entä jos VOOssella ikuinen ilta
Katkeaa kuin lahonnut silta
Entä jos eksyn matkalla laivaan
Voinko mä juoda Jallusta

taivaan?
Ainoa varma on vain tämä hetki
PolVin vuotuinen Tukholma-
retki
Anteeksi Luoja, rauhaasi vaivaan
Voinko mä juoda Jallusta
taivaan?

Sä säästät lippaaseen
Lainat käytät korkoineen
Kai risseen kosteeseen
Vaan miksi uskot niin
Jos sulle pedattiin
Vain sänky B-hyttiin?

Entä jos VOOssella ikuinen ilta...

Ah-aa-aa-aa x4

Entä jos VOOssella ikuinen ilta
Katkeaa kuin lahonnut silta
Entä jos eksyn matkalla laivaan
Voinko mä juoda Jallusta
taivaan?

Ainoa varma on vain tämä hetki
PolVin vuotuinen Tukholma-
retki
Anteeksi Luoja, rauhaasi vaivaan
Voinko mä juoda Jallusta
taivaan?
Jallusta taivaan?
Jallusta taivaan?

SUURIN JA KAUNEIN BINGO

Bongaa
lonkerosoturi

Bongaa
teekkareita

Bongaa
viuhahdus

Bongaa
ainejärjestö-
toiminnan
lobbausta

Osallistu
Päliisin
julkkareihin

Todista fuksit
suorittamassa
fuksipassia

Tarjoa
VOOsse-
kapteenille
juoma

Lupaudu
ainejärjestö-
toimintaan

Osallistu
käytävä-
sitseille

Avaudu
Policyn
päätoimituk-
selle

Osallistu
fuksispek-
taakkeliin

Kosketa
ruohoa
Tukholmassa

Joudu
putkaan

Viuhahda

Joku jää
Tukholmaan

Joku
sammuu
ekana iltana
klo 20

Valokuvataiteen museon näyttelyssä ilmentyy yhteiskunnallisten rakenteiden realiteetit

TEKSTI & KUVAT:
HERTTA PASANEN

KAAPELITEHTAALLA sijaitsevassa Suomen valokuvataiteen museossa avautui syyskuussa uusi *Näkymätön rotu* -valokuvanäyttely, joka tarkastelee valokuvan ja visuaalisen kulttuurin roolia rasisen yhteiskunnan ylläpitäjänä sekä niiden vaikutusta yleiseen ymmärrykseen inhimillisyydestä rodullistettuna ilmiönä. Näyttely on avoinna ensi vuoden maaliskuuhun asti ja sinne on mahdollista päästä esteettömästi.

VALITSIN kyseisen näyttelyn arvosteltavaksi hieman jännittyneenä. Odotin sen olevan vaikuttava ja ajatuksia herättävä. Olin kuitenkin epävarma, osaanko tehdä sille kunniaa. Teokset käsittelevät painavia aiheita, kuten kolonialismia, narratiiveja, etuoikeutta ja identiteettiä. Niitä yhdistävä punainen lanka nivoutuu yhden kysymyksen ääreen: mil-laista on elää maailmassa, jonka rakenteet eivät palvele kaikkia tasavertaisesti? Tässä kohtaa on mielestäni myös tärkeää tuoda esille, että allekirjoittanut on valkoinen cis-nainen, jonka kosketuspinta näyttelyn teemoihin jää samaistumisen sijasta empatian ja uteliaisuuden tasolle. Tämän todettuani ja näyttelyssä käytyäni olen sitä mieltä, että jokainen voi oppia siitä jotain uutta, ja se on

arvokasta.

NÄYTTELYSSÄ on esillä monipuolisesti erilaisia visuaalisia medioita, kuten esimerkiksi valokuvia, videoita, seinäpiirroksia, kudontaa kuin myös kollaaseja. Käytetyt tekniikat vaikuttavat kävijään tarkoituksenmukaisesti, sillä ne esittelevät kuinka laaja ja syvä valta valkoisella kuvastolla on yhteiskunnassamme. Osa teoksista on tehty tilaustyönä näyttelyä varten ja taiteilijoiden joukosta löytyy niin kotimaisia kuin ulkomaisia tekijöitä. Taitei-

lijoiden joukko on sekä etnisesti että sukupuoli- ja ikäjakaumaltaan moninainen, mikä lisää näyttelyn uskottavuutta.

KÄVELEN museokaupan ohitse sinivalolla valaistuun näyttelytilaan ja siellä aistini kohtaavat äänen kirjon, värien kontrastin ja viileän sisäilman. Pohdin, mistä minun kannattaisi aloittaa. Lopulta päädyn seuraamaan kanssaoiljoitani ja etenen vastaanottamaan oven edessä olevan teoksen, jossa katseeni kohtaa tummaihoisen naisen katseen.

KÄVIJÄ toivotetaan tervetulleeksi **Zanele Muholin** silmiinpistävällä *Zazi II* -omakuva-teoksella, joka asettaa katsojan suoraan näyttelyn tunnelmaan ja ikään kuin kutsuu itsereflektioon. Rakenteeltaan näyttely ei kuitenkaan ole lineaarinen, vaan varsin vapaasti koluttavissa, eikä se ohjaa kävijää kädestä pitäen. Osa näyttelytilasta on suljettu verhoilla ja seinillä erillisiksi tiloiksi. Ratkaisu on hyödyllinen ajatellen videoteoksia, joiden audiotointo vaihtelee kuulokkeiden ja kaiuttimien välillä. Kuulokkeiden käyttö ja näyttelyn vapaamuotoinen läpikäyminen muodostavatkin sen interaktiivisen osan. Kaikissa videoinstallaatioissa ei kuitenkaan käytetä kuulokkeita, vaan niiden sijaan ääni toistetaan kaiuttimista, mikä toimii osassa teoksia myös tehokeinona. Sen takia varsin pieni näyttelytila kärsii tosin sekavasta

meluisuudesta, joka vaikeuttaa keskittymistä, eikä sitä oikeastaan pääse pakoon.

SIITÄ huolimatta, että kuuloloisia hieman ylityöllistetään, on näyttely silmille erittäin tyydyttävä. Teosten sommittelu on onnistunutta, minkä ansiosta kukin teos tuntuu tuoreelta ja niihin on myös miellyttävää palata. Tekstiopasteet ovat suomeksi, ruotsiksi ja englanniksi, ne ovat informatiivisia ja teoksen tekijät esitellään kunkin opasteen lopussa. Valtaosa audiosisällöstä on kuitenkin englanniksi, eikä tekstityksiä ollut tarjolla kaikkien teosten yhteydessä.

TODETUSTI olen sitä mieltä, että jokainen voi oppia näyttelystä jotain uutta. Sen kantavat teemat koskettavat meitä kaikkia, minkä takia sillä ei mielestäni ole tarkasti määriteltävää

kohderyhmää. Valokuvauksen ja visuaalisen median tekniikoista kiinnostuneet saavat näyttelyn teknillisestä puolesta varmasti kuitenkin enemmän irti.

LÄHDEN näyttelystä juuri ennen museon sulkeutumista. Käyntiin varaamani kolme tuntia tuntuu huventuneen kuin silmänräpäyksessä. Omia suosikkiteoksiani näyttelyssä olivat **Arthur Jafan** videokollaasi *The White Album* (2019) sekä **Raakel Kuukan** valokuvadiptyyppi *Rebekka ja kansallispuku* (2003), sillä ne herättivät keskenään hyvin erilaisia ja vahvoja tunteita. Oman näkemykseni mukaan, niin taiteen tekijänä kuin kokijana, on merkityksellistä luoda ja löytää voimaa teoksista ja antaa niiden koskettaa syvästi. Kun tekijä asettaa itsensä haavoittuvaiseen asemaan, tulisi muiden vain kuunnella. •

KUVIA KUVAN KEVÄÄSTÄ

TEKSTI & KUVAT: CAMILA TUISKU

Policy vieraili taidenäyttelyssä, jonne huhupuheiden mukaan kokoontuu taidepiirien kerma. Kulttuurieliitin sijasta vastaan sattui koristuksia maltillisista kukkasista silmiinpistäviin kannanottoihin.

TAIDEYLIOPISTON Kuvataideakatemia järjestää kuluneen lukuvuoden päätteeksi perinteisen maisterinäyttelynsä. Opinnäytteet asetellaan esille, ja väki virtaa sisälle. Avajais-tilaisuuden keskiössä eivät ole taideteokset, vaan niiden tekijät: tutkintonimikettä vaille virallistetut taiteilijat. Siksi minäkään en tänä iltana keskityt-
 tioimaan taidetta, vaan satunnaisia havaintojani.

SANOTAAN, että kukkaroa säästävä humalatila on saavutettavissa näyttelyavajaisia kiertämällä. Huumoriarvoltaan kenties loppuun kulutettu letkau-
 tus nousee mieleen nyt Kuvataideakatemia näyttelyä kiertäessä: Vapaana olevia pöytäpintoja kansoittavat kuohuviinilasit, eikä kesäfestivaalien lau-
 kuntarkastuksille ole tarvetta, kun vieraiden omat pikkupullot seisovat ter-
 vetulleina alkumaljojen rinnalla. Kun väki vielä käyskentelee näyttelyker-
 rosten välillä, viilettää paikallisen näyttelykalenterin tunteva avajaishaukka
 jo seuraavaan tilaisuuteen uudenlaiset tarjoilut silmissään kiiltäen.

ILLAN kiehtovimman annin tarjoaa Kuvataideakatemian opiskelijoiden aloite* turvallisemmista tiloista. Nelisivuiset periaatteet on läntäty erääseen keskikerroksen kulmapylvääseen – turvallisen etäisyyden päähän tuomitsevilta katseilta. Pamfletti on perusteellinen. Se ei tyydy listaamaan muutamaa ohjenuoraa, vaan käy aihealue kerrallaan läpi, miten huomaavainen ilmapiiri rakennetaan.

Hyväntahtoisista laadintaperusteistaan huolimatta tekstin sävy yltyy hetkittäin syyttäväksi. Virheet-osiota lukiessa on helppo ymmärtää, miksi varsinkin arvokonservatiivit kokevat turvallisemman tilan periaatteet uhkaaviksi. Osio antaa ymmärtää, ettei omia erehdyksiä sovi palautetta saadessa selitellä. Harha-askeleen sattuessa on oikeaoppinen reaktio pahoitella, ottaa asiasta oppia ja jatkaa eteenpäin. Sujuvan kulloista, mutta miten asioista on mahdollista keskustella, jos omia toimintatapojaan ei saa avata? Nyt oletama on, että lukija on pahantekijä, ja palautteen antaja aina lähtökohtaisesti oikeassa.

Erilaisten näkemysten kuuleminen laajentaa eittämättä jokaisen maailmankuvaa, mutta ei omaa käytöstä ole aina välttämättöntä muokata niiden mukaisiksi. Ohjeet, jotka on alkujaan laadittu hyvántahtoisuudesta kaikkia kanssaeläjiä kohtaan, voivat pitkälle vietyinä rajata ulos rakentavaa dialogia. Lempäät sydämet sykkivät paikoin passiivisaggressiivisina.

On vaikeaa arvioida, kuinka tarkasti aloitteen käytänteet ovat vakiinnuttaneet paikkansa akatemian arjessa. Yllättämäni opiskelija kommentoi kysyttäessä, ettei ohjeistus ollut hänelle tuttu. Kenties paperit roikkuvat seinällä kantaaottavuutensa tähden, sillä mikäli ympäristöä on uskominen, ovat vastaavanlaiset kannanotot opiskelijakunnalle ominaisia – kuten pian näemme.

[illegible]

*Linkki aloitteeseen löytyy Poli-
cyn nettiversiosta osoitteesta
www.policylehti.com

KUOHUVIINILASIT eivät jää illan ainoaksi koristeeksi. Valmistuvat opiskelijat vastaanottavat vuorotellen todistuksensa, raikuvat aplodit säestävät riviin siirtymistä, taustalla liehuu muistutus yhtä aikaa toteutuvasta kansanmurhasta. Keskusportaikon julistekankaat vahvistavat uskoani siihen, että kuvataideakatemiaiset tuovat näkemyksensä mielellään esille koulunsa vapaita pintoja hyödyntäen. Yleistykseen ei tosin sovi yltyä. Aiemmin mainittu taideopiskelija tietää kertoa, että banderolleja on myös revitty alas. Kaikkia eivät julistein verhotut portaat – tai niiden sanoma – miellytä.

ILLAN kolmas keskeinen koriste-elementti: leikkokukat! Lähipiiri kantoi maistereilleen sylintäydeltä mitä kirjavimpia kimppuja, jotka asettuivat rykelmiksi seinänvierustoille.

JOS olisin ikuistanut havaintoni, olisi tässä nyt kuvapari. Rupesin kuitenkin epäilemään itseäni, joten nyt saamme todistaa vain parin jälkimmäistä osaa: tyhjää lattiaa. Vielä puolitoista tuntia ennen kuvanottohetkeä maassa makasi käsinepari. Se lojui paikalla sen verran irrallisen oloisena, että ajattelin jo paikataneeni löytötavaran – kunnes en ajatellutkaan. Kyseessähän oli mitä todennäköisimmin taiteilijan nerokas ratkaisu sisällyttää viattoman leikkisään rakennelmaan vastavoima, mustat nahkahansikkaat: uhkakuva lapsuuden turmelevasta aikuisuudesta tai luonnon alistamisesta ihmisen jalostavalle otteelle. Kävi ilmi, että olin väärässä. Alakertaan palatessani hansikkaat olivat kadonneet. Löytötavara oli löytänyt omistajansa. Taustalla nojailevat tämänkin taiteilijan sen hetkiset kukitukset. •

Haluan toivottaa...

Kaikille hyvää lukuvuoden alkua, arkistolla tavataan!

Noel Miessalo, Toukola

Tytöt huomatkaa

Tämä kaunis ja rikas nuorimies **EI TOIVO** seuraa kahdeksantoista-kesäisistä. Henkilöt, jotka muuta uskovat tahi toivovat, älkööt ryhtykö mihinkään.

“E. Väline”

Tervetuloa kaikki ...!

Pelaamaan rahanne uudelle lainvastaiselle salakasinolle. Myös halpaa väkijuomaa ynnä muuta sellaista tarjolla. Kaiken tämän huvin löydätte osoitteesta Unioninkatu 37.

P. S. Tästä ei sitten hiiskuta virkavallalle taikka medialle.

“Vahtimestari”

En äänestänyt.

Ulisen Uudella.

A. Raippa, Hermann

Vaihdetaan

Tyttöystävä yhteen (1 kpl) olueen. Vastaukset lehden toimitukseen.

“Iso Poika”

Vaihdetaan

Poikaystävä (1 kpl) mihin tahansa kelpoisempaan. Vastaukset lehden toimitukseen.

Nanette Takinkangas, Töölö

Rakkaus syttynyt!

Ei uljaaseen nuorikkoon, vaan yleiseen valtio-oppiin! Jotka haluavat ottaa osaa tähän rakkauteen, voivat ilmaista tunteensa kirjeellisesti. Vastaukset toimitukseen.

“Stadin kundi”

Nähtäiskö

mun luona Rusta Fluff Torkkupeiton alla? Voitaishihata kulttuuria yhdessä ;)

Liri Sandblom
Rehtori

Kaikki ...

[poistettu] voisivat vaikka mennä arkistolle ja tehdä kitaritit.

“Niipperin syltitytehdas”

Ilmoitus!

Minä, allekirjoittanut, aion lopettaa opintoni 1. marraskuuta alkaen ja siirtyä toistaiseksi nauttimaan Uuden ylioppilastalon ynnä väkiviinan tarjoamista tiloista. Ensimmäinen korkataan klo 11. Tervetuloa mukaan.

Tapio Asukas, Hermann

KUTSU

Kvasimaan itsenäisyys-päivän juhlallisuuksiin su 31. marraskuuta klo 14 alkaen.

PÄLIISI!

Pamputtaa taas marraskuun 20. pvnä klo 23^{3/4}! Julkistustilaisuus avoin kaikille lukutaitoisille ja tolpillaan oleville.

M. Lintula & A. Pörri
päätoimittajat

Ilmoituksia otetaan vastaan osoitteeseen voopolicy@gmail.com.

Vastarintaa, olkaa hyvä

TEKSTI JA KUVAT: JOEL TIESSALO

KUN venäläisduo Ic3peakin syyskuiselle keikalle Ääniwalliin kerääntynyt väki antautui spontaaneihin *Smert Putinu* -huutoihin odottaessaan esiintyjää lavalle, oli illan agenda asetettu.

Kuolemaa **Putinille** vaati ilmeisen oppositiohenkinen yleisö, josta pääosa oli venäjänkielisiä. Poliittisista iskulauseista huolimatta (tai ehkä juuri niiden takia?) savukoneenkatkaisessa klubitilassa oli hilpeä tunnelma.

Tuntematon lämpäri oli surkea ja roudareilla ongelmia suuren ortodoksiristin pystyttämisessä lavalle, mutta sekoilu vaikutti lähinnä huvittavan ihmisiä.

Pääesiintyjää saatiin odottaa. Kun keikka kuitenkin lopulta alkoi, alkoi se ryminällä.

Anastasia Kreslinan ja **Nikolai Kostilevin** muodostaman Ic3peakin tuotantoa on vaikea määritellä tietyn genren alle. Duon musiikkia on kuvailtu esimerkiksi *witch house*ksi, mitä se sitten ikinä tarkoittaakaan.

Itse Kreslina ja Kostilev ovat määritelleet taiteensa *audiovisuaaliseksi terrorismiksi*. Keikoilla Kreslina vastaa laulamisesta, Kostilev milloin minkäkin soittimen soittamisesta.

Duon tunnetuimmat biisit ovat koomisen kovalla 808-bassolla pauhaavia dissidenttibängereitä, mutta mukaan mahtuu myös rauhallisempia kappaleita. Sanoitukset ammentavat poliittisen repression lisäksi esimerkiksi uskonnosta ja venäläisestä kansanperinteestä.

SHOW'N alkupuoliskolla tuntui kuin olisi ollut trappikeikalla. Äänenvoimakkuus oli juuri ja juuri kuulovaurion tällä puolen, kun *Marsh (Marssi)* ja *Skazka (Satu)* -kappaleet villitsivät yleisöä.

Myös *Do svidaniya* -albumin aloittavan *Mjortvaja lunan (Kuol-lut kuu)* tulkinta lumosi. Kreslinan huimiin korkeuksiin kohoava ääni nosti ihokarvat pystyyn.

Sen sijaan osittain englanninkieliset kappaleet *TRRST* ja *Dead But Pretty* olivat livenä aivan yhtä kömpelöitä kuin nauhallakin. Sanoitukset ovat onttoja, eikä Kreslina selvästi ole mukavuusalueellaan laulaessaan englanniksi.

Yleisölle sillä ei vaikuttanut olevan merkitystä, vaan tunnelma pysyi energisenä biisistä toiseen.

KONSERTIN jälkimmäinen osa oli kirjaimellisesti toisesta maailmasta, kun duo ilmestyi lavalle enkelinsiivet selässä.

Adidaksen kolmiraitaisiin verityttelyasuihin sonnustautuneet enkelit näyttivät eksyneen lavalle jostain Moskovan katujen ja taivaan välimaastosta. Kirottua miellelyhtymä vilahti mielessä: Jos **Hugo Simberg** olisi maalannut gopnikeja...

Uuden *Coming home* -albumin balladeja varten Kostilev vaihtoi rumpukoneen akustiseen kitaraan. Pelkistetyn melankoliset tekstit toimivat vanhoja englanninkielisiä biisejä paremmin. Hetki oli intiimi, jopa harras.

Tämä hartaus huipentui Kreslinan latinaksi tulkitsemaan *Ave Mariaan*, mistä siirryttiin sulavasti *Gospodi, prosti menja* (Herra, anna minulle anteeksi) -kappaleen kirkkoslaaviin. Jumalalta Ic3peak pyytää rakkautta ja apua juurettomuuteen.

EHKÄ koko illan paras kappale oli alkuvuodesta julkaistu, sodanvastainen *Gde moi dom* (*Missä on kotini*). Siinä sotilas lähtee sotaan, josta ei koskaan palaa. Allegorisesti se kysyy myös, millaista on olla venäläinen, joka ei voi palata kotimaahansa.

Kreslina ja Kostilov ovat kokeneet musiikkinsa takia poliittista painostusta jo vuosia ennen Venäjän hyökkäystä Ukrainaan, ja Ic3peakin keikkoja on peruttu Venäjällä.

Erityisesti hallintoa on häirinnyt *Smerti bolshe net* (*Kuolemaa ei ole enää*) -kappaleen musiikkivideo. Siinä kun tehdään polttoitsemurha Moskovan Valkoisen talon edessä, syödään veristä maksaa Leninin mausoleumilla ja kosketellaan eroottisesti melakkavarusteista OMON-sotilasta FSB:n päämajan edessä.

Vuonna 2022 Venäjältä piti lähteä. Kreslina muutti Riikaan, Kostilev Berliiniin.

Coming home kertoo ensisijaisesti koti-ikävästä, mutta se pyrkii tarjoamaan myös ripauksen toivoa tulevaisuutta varten. Albumin päättävä kappale *It will be fine tomorrow* on vieno lupaus jostain paremmasta.

Kaiken lohduttomuuden keskellä albumin luoma toivo jää häilyväksi. Se herättää kysymyksen, uskovatko Kreslina ja Kostilev siihen itsekään.

IC3PEAK on puolensa valinnut, eikä takaisin ole kääntymistä. Ääniwallissa encorena kuultiin tietenkin juuri *Smerti bolshe net*. Melankoliasta siirryttiin kapiinaan, suru sivuutettiin bensalla ja liekeillä.

Kaadan kerosiinia silmiini – antaa kaiken palaa – koko Venäjä katsoo minua, Kreslina huusi mikrofoniin yleisön laulaessa täyttä kurkkua mukana. •

Ic3peak Ääniwallissa 24. syyskuuta.

ELOKUVA-ARVOSTELU: THE VIRGIN SUICIDES

TEKSTI: HILJA HAASE

KUVA: MANGHIAM KYRPANG NONSIEJ / UNSPLASH

SISÄLTÄÄ JUONIPALJASTUKSIA

SOFIA COPPOLAN ohjaama *The Virgin Suicides* perustuu Jeffrey Eugenidesin samannimiseen romaaniin. Elokuva on riipivän kaunis ja samalla tuskallisen paljastava kuvaus nuorten nähdyksi tulemisen kaipuusta, vanhemmuudesta, naiseudesta ja ennen kaikkea yhteiskunnan ongelmallisista rakenteista. Elokuvan keskiössä ovat viisi sisarusta, joiden vanhemmat – etenkin äiti – tukahduttavat tyttöjen seksuaalisuuden ja vapauden. Elokuva kuvataan naapurin poikien linssin läpi – heidän katseensa rakentaa tarinaa, jossa päähenkilöt, Lisbonin sisarukset, näyttävät arvoituksellisina, etäisinä ja lopulta saavuttamattomina.

Katsoin elokuvan Rakkautta & Anarkiaa -festivaalin lisänäytöksessä Amos Rexin yläkerran idyllisessä elokuvateatterissa. Lähes autio sali ja hämärtyvä iltanäytös alleviivasivat sitä tyhjyyden tunnetta, jota kuvittelen Lisbonin sisarusten kantaneen.

Tarina sijoittuu postikorttimaisen tunnelmalliseen esikaupunkiin Michiganissa. Elokuvan ohjannut Coppola rakentaa unomaista tunnelmaa audiovisuaalisin keinoin: värien vahva saturaatio ja tarkkaan valitut kappaleet – kuten 10cc:n *I'm Not in Love* ja Airin *Playground Love* – kuljettavat katsojan sisarusten maailmaan. Muutoin Coppola tunnetaan erityisesti läntisen heteronormatiivisen valkoisen keskiluokan kuvaajana, mutta etenkin tässä teoksessa hän naar-

muttaa amerikkalaisen unelman kiiltokuvaa.

“We felt the imprisonment of being a girl”

ELOKUVAN sisarukset näyttävät pojille arvoituksellisina ja etäisinä juuri siksi, että heidän kokemuksensa ja sisäinen maailmansa jäävät katseen ulottumattomiin. Tämä ei ole sattumaa, vaan kuvaa tarkasti sitä, miten naiseus usein representoidaan: ulkoapäin määriteltynä, salattuna ja väärinymmärrettynä. Coppola ei anna katsojallekaan suoraa pääsyä sisarusten sisäiseen todellisuuteen, vaan pakottaa meidät jakamaan saman turhautumisen ja tietämättömyyden, jota pojat kokevat. Tämä kerronnallinen ratkaisu alleviivaa male gaze -rakenteen ongelmallisuutta: naiset jäävät objekteiksi, toiseudeksi, jota katsotaan ja tulkitaan, mutta ei koskaan täysin tunnisteta subjektuudessaan. Juuri tämä etänyttäminen tekee elokuvasta niin vaikuttavan – se paljastaa, miten vahvasti kulttuuriset linssit rajavat sitä, mitä ja miten näemme.

Lisbonin sisarukset halusivat olla lapsia – ja ennen kaikkea he halusivat rakastaa. Ehkä katsomiskokemuksen jälkeen voi – tai ainakin yrittää – nähdä ympärillään enemmän ja tiedostaa oman katseensa rajallisuuden. Millä tavalla näemme toiset? Voiko linssiä muuttaa niin, että näkisimme sen, millä on oikeasti merkitystä?

Vahvaan katsomiskokemuk-

seeni vaikutti varmasti oma naiseuteni. Elokuvan kuvaus mieskatseesta resonoi minussa tavalla, jota en ole aiemmin osannut puheke sanoiksi. Se on tunteen, jonka toisen sukupuolen edustaja voi saada aikaan – tunne siitä, että vaikka antaisi toiselle haavoittuvimmatkin osansa, ei tule nähdyksi. Hetket, joissa toinen katsoo, mutta ei näe.

“you’re not even old enough to know how bad life gets”

“obviously, Doctor, you’ve never been a 13-year-old girl.”

THE VIRGIN SUICIDES kosketi minua syvästi, koska se heijasti omaa kokemustani naiseudesta: halua tulla nähdyksi kokonaisena ja samalla kokemusta siitä, että jää pelkän katseen kohteeksi. Juuri tässä piilee elokuvan suurin voima – se pysäyttää pohtimaan, miten katsomme toisiamme ja mitä kaikkea katseemme ohittaa. Mitä muuta hyvältä elokuvalta voisi oikeastaan toivoa kuin herätystä, joka saa meidät näkemään, ymmärtämään ja kehystämään maailmaa uudella tavalla? •

★★★★★

Runoja

VALOKUVAT: SANNI RAPO

*Kaipaani hetkiä,
tuoksua,
askelten kaikua,
katsetta, joka olisi jäänyt*

*Mietin,
olenko tuomittu kaipaamaan,
jotain,
jota en osaa sanoittaa*

*Sitä jotain,
jota ei ehkä koskaan ollutkaan.*

Hilja Haase

Pakko

*Pesen vettä vedellä,
tahdon, että maailma
lakkaa tarttumasta.*

*Jokainen liike on rukous
ilman sanoja,
ettei maailma pysähtyisi,
jos minä pysähtyisin.*

*Mutta väsyneenä
huomaan:
pöydällä lepää valo,
eikä se kysy lupaa.*

*Kun viimein unohdan laskea,
ilma on tyhjä liikkeestä.
Se hengittää silti.*

anonyymi

Lakastuvat

*Lähtö kutsuu kummina kellonaikoina:
kirkasvaloissa läpikuultavien öiden kasarmeilla,
vieraassa sängyssä varhaiskuura-aamuina,
myrskynjäänteiden mentyä kaksin sillä sillalla
jossa vajoava betonitehdas ja golfkentän muovimäet
hipaisevat toisiaan.*

*Väkevöitynyt kuva:
taas sillä sillalla, katsomme pakenevia taivaannorsuja
joita Scipion kaakkoistuuliarmeija pistelee hengiltä
kello kahdeksan pilkahtaa kirpeänä, nojaan kaiteeseen, sinä minuun
onneltasi tuskin huomaat sateenvarjon revenneen.*

*Niin, kaksinolomme lakastuisi —
sitähän sattuu, sanoisin vanhempänä, sitähän sattuu
sillä vaikka tyttö takertuu poikaan ja poika kelluu hänen pidossaan*

*on asemilla lähtötauluja ja satamissa tasatunnein irtoavia keuloja
on öisiä ylityksiä ja nousevia koneita ja rautateitä suolajärvillä, preeriassa*

*ja vaikka jaetun kehomme asento olisi vuosien päästä päinvastainen
ei tämä riitä pitämään poikaa tähyilemästä
a:lla loppuvia saaria, Kaukolännen selkävuoria.*

L. M.

POLICY MIXTAPE

*Niin paljon kysyttävää
Siitä mitä kuulen ja siitä mitä nään
Niin paljon kysyttävää
se sekottaa mun pään*

Stepa - Kysymyksiä (2008)

Saako eksynyt enää kysyä tietä, pohtii toimittaja **Sandra Järvenpää** elokuisessa esseessään Maailman Kuvalehdessä. Järvenpää kuvailee tekstissään tilanteita, joissa hänen keskustelukumppaninsa ovat turhautuneet hänen esittämiinsä arkisiin kysymyksiin: häntä on toistuvasti pyydetty tarkistamaan asia itse netistä tai käsketty kysymään tekoälyltä. Kanssaihminen puoleen kääntyminen saatetaan Järvenpään mukaan nähdä laiskuu-tena, keinot kun kuitenkin ovat kaikkien saatavilla. Tekoäly, Google ja muut hakukoneiden kaltaiset, inhimillisiä kokemuksia ja kaikkea saavutettavissa olevaa tietoa ensyklopedioivat keskustelufoorumit ja verkkotietosanakirjat mahdollistavatkin tiedonhaun ja ymmärryksen yksityistämisen. Toisaalta jos jollain Quora- tai Reddit-käyttäjällä ei ole vuonna 2009 ollut oman tilanteeni kaltaista haastetta, siihen ei voi löytyä vastausta eikä ulospääsyä.

On muistettava kirjailija **Saul Bellowin** sanat teoksessa Herzog: "One of life's hardest jobs, to make a quick understanding slow." Tekoälyn järjenkäytön tavan suoraviivaistava ja rationalisoiva luonne johtaa sen antamaan luonteettomia, yksipuolisia ja/tai peräti valheellisia vastauksia kysymyksiini, jotka kuitenkin kumpuavat tiedonpuutteen lisäksi halusta keskustella läheisteni kanssa, tarpeesta sotkeentua sosiaaliseen.

Kaverilta kysyminen on myös antifasistinen teko. Saksanjuutalainen politiikan filosofi **Hannah Arendt** oli 1940- ja 50-luvuilla huolissaan siitä, miten autoritääriset järjestelmät onnistuvat kaappaamaan inhimillisen kokemuksen epävarmuuden, monisäikeisyyden ja häilyvyyden tavalla, joka riipustaa kysymisen ja kyseenalaistamisen teot uhan ja Toiseuden naulaan. Pelko, siis myös epäilyn ja tyhmältä näyttämisen pelko, on epädemokraattinen, epäsosiaalinen ja narsistinen poliittinen tunne, kuten amerikkalainen filosofi **Martha Nussbaum** väittää kirjassaan *Overcoming Fear, Embracing Democracy*.

Policy kannustaa kaikkia kysymään toisiltaan enemmän kysymyksiä. Tarkennusta luennoitsijan horinoihin, mielipidettä anti-age-voiteista tai opiskelijapolitiikasta tai lounasseuraa päärakennuksen kanttiinini™. Fuksisyksynä kysymyksiä on normaaliksi laskettavaa elämäntilannetta eksponentiaalisesti enemmän. Journalistit puolestaan käyttävät koko uransa kehittyäkseen paremmiksi kyselijöiksi.

Kysymysmerkin kunniaksi ohessa on Policyn historian ensimmäinen Spotify-soittolista. Mixtape on koostettu biiseistä, joiden nimessä on kysymys. Tarjoiluehdotus: ota lista "rentoa jutustelua" sisällään pitävään sosiaaliseen tilanteeseen mukaan. Mahdollisen kiusallisen hiljaisuuden koittaessa vedä pakasta esiin ensimmäinen kysymyskortti painamalla shufflea. Keskustelun päätteeksi tunnet varmasti keskustelukumppanisi paremmin. •

Jireel - *KAN JAG FRÅGA DIG?*
OLGA - *Kuka sä oot?*
Hooja, Miriam Bryant - *VEM FAN E DU?*
Cheek - *Etsä tiedä kuka mä luulen olevani*
Jelassi - *har jag blivit knäpp (har jag blivit sjuk!?)*
Pascal - *Vet du vad jag gillar hos dig*
Rebekka Holm - *Mitä sinulle kuuluu?*
Orvokki - *Oletko kokeillut joogaa tai meditointia?*
Risto - *Uskotko Jeesukseen Kristukseen?*
Gasellit - *Muistatko Mä Väärin?*
James Blake - *Are You Even Real?*
Ruger Hauer - *Palaaks lusikka?*
Varg2TM, Bladee, Skrillex - *Is there a place in heaven for boys like me?*
Hortto Kaalo - *Miksi ovet ei aukene meille*
Moby - *Why Does My Heart Feel So Bad?*
Chet Atkins, Dolly Parton - *Do I Ever Cross Your Mind?*
Anki - *Arvaa kenet Pariisissa näin*
Eevil Stöö, JV - *Miten aivot toimii?*
Anna Puu - *Kuka sut muka huolisi?*
Alma Alanko - *Kuka sut tollasena haluais?*
The Cure - *Why Can't I Be You?*
MARINA - *Are You Satisfied?*
Regina - *Kuka on tuo mies?*
Tuula Amberla - *Onko se Lenin?*
Bill Withers - *Who Is He (And What Is He to You?)*
Amy Winehouse - *What Is It About Men*
KOM-teatteri - *Muistatko Baikalin rannat*
Annikki Tähti - *Muistatko Monrepos'n*
A Tribe Called Quest - *Can I Kick It?*
Tame Impala - *Why Won't You Make Up Your Mind?*
Foster The People - *Are You What You Want To Be?*
SOPHIE - *Is It Cold In The Water?*
Djedjotronic, Lokier - *Are Friends Electric*
Cornelia Murr - *How Do You Get By*
Notkea Rotta - *Kuka muilutti nukkumatin*

Jami Faltin, Etta - *Mitä On Rakkaus?*
Rebekka Holm - *Mitä on seksi*
Ultra Bra - *Mitä on taivas?*
Plou - *MITÄ VITTUU*
Dw - *MITÄ HELEE*
Helena Rauta - *B4DGRL (mitä kuuluu skeneen?)*
MELO - *Mitä Kummitukset Tuppaa Tekemään*
Risto - *Onko paha uni nyt päättynyt?*
John Parish, PJ Harvey - *Is That All There Is?*
Weyes Blood - *Do You Need My Love*
Pyhimys - *Paskooks paavi metsään?*
GIMS - *Est-ce que tu m'aimes? - Pilule bleue*
Absoluuttinen nollapiste - *Mikä meitä vaivaa?*
L'Impératrice - *Voodoo?*
Stepa, Pehmee Goo, good boys - *Pitäiskö tehdä leipä*
The Feminine Complex - *Are You Lonesome Like Me?*
Robin Packalen, Kasmir - *Milloin nään sut uudestaan?*
Sufjan Stevens - *Will Anybody Ever Love Me?*
Timmy Thomas - *Why Can't We Live Together?*
Marvin Gaye - *When Did You Stop Loving Me, When Did I Stop Loving You?*
JPEGMAFIA, Heno. - *Does This Ski Mask Make Me Look Fat?*
Lana Del Rey - *Did you know that there's a tunnel under Ocean Boulevard*
KOM-teatteri - *Lukevan työläisen kysymyksiä*
Stepa - *Kysymyksiä*
Cledos, Turisti - *Kysymä?*

TEKSTI: HERTTA VALANTA
KUVA: UNSPLASH
SOITTOLISTAN KOONNUT HERTTA VALANTA.
KIITOKSET JOEL TIESSALOLLE.

Viime aikain ”keskustelu” lukemisen performatiivisuudesta on kulkenut käsi kädessä maskuliinisuuden ja mieheyden analyysin kanssa, eikä syyttä: ilmiön traaginen sankari on *performative male*, joka on kroonisesti sinkku, kuuntelee **Pehmoainoa**, lukee yliopistokaupungin keskustassa julkisella paikalla feminististä kirjallisuutta, huolehtii henkilökohtaisesta hygieniastaan ja reppaa pehmeitä arvoja. Performatiivisuus kuitenkin kuuluu ihan kaikille, sukupuoleen katsomatta, ja esim. musta naiset on siinä just ihan yhtä hyviä kun miehet.

Kirjasyksy on nyt täydessä vauhdissa. Siksi Policy koosti kymmenkohtaisen keskustakampuspainotteisen listan paikoista, joissa toteuttaa lukuharrastuksen performatiivista funktiota ja näyttää coolilta ja maadoittuneelta. Näissä paikoissa ei tarvitse muuta kuin laittaa persettä penkkiin, tarttua Tutkijaliiton uusimpaan ja tarjoilla skopofii-listä silmäkarkkia muille Kruununhaan sapioseksuaaleille. *Please stimulate my brain first.*

Esimerkkikirjana Policylla toimii tällä kertaa Helsingin yliopiston maailmanpolitiikan professori **Teivo Teivaisen** tuorein kirja *Hakaristin historia* (SKS 2025), joka kourassa kannattaa aurafarmata ensisijaisesti lukukokemuksen miellyttävyyden vuoksi; lyhyen lukujensa ansiosta se soveltuu myös sitoutumiskammoisille. Toiseksi, *Hakaristin historia* täyttää au-

rafarmauksen standardit, ainakin jos aura ymmärretään jonkinlaisena sielullisena emanationa ja *farmaaminen* jonkin viljelynä, kultivoimisena tai hoivaamisena. Vastuullisuussertifioitu hengenkulttuuri on parasta mielenlannoitetta. Kolmanneksi, Teivaisen ajallisesti ja paikallisesti kontekstioiva käsittely todennäköisesti Suomen poliittisen historian latautuneimmasta symbolista avaa uusia näkökulmia keskusteluun erillishakaristinarratiivista. Nuori valkoinen Suomi on ottanut antibolshevisminsa sekä kallellaan että lappeellaan. •

TOP 10 PAIKAT, JOISSA LUKEA PERFORMATIIVISESTI

1. Porthanian edusta (Hesarinkin noteeraama röökipiha)
 2. Uuden ylioppilastalon kolmoskerroksen röökihuone
 3. Sir Oliverin röökihuone
 4. Tuolit Antikvariaatti Sofian eessä
 5. Kansalliskirjasto
 6. Kaivopihan unarin jono päivällisruuhka-aikaan
 7. Kaisan K3
 8. Topelian sisäpihan penkit (elokuvallisuusbonusta jos siin suihkulähteellä)
 9. Tiedekulman ikkunapöytä
 10. Way Bakery'n / Harju8:n / Cafeliton / minkä tahansa lippakiskan terde
- 10+1: Kiholinnan kivetytys

TEKSTI: HERTTA VALANTA
KUVAT: JOEL TIESSALO JA
HERTTA VALANTA

Tiesitkö?

60 %

yhteiskuntaosaajista
on koulutusta
vastaavassa työssä jo
valmistuessaan.

*Me pidämme
huolta
valtsikalaisista
kaikissa työuran
eri vaiheissa.*

*Liity omiesi
joukkoon jo
opintojen aikana!*

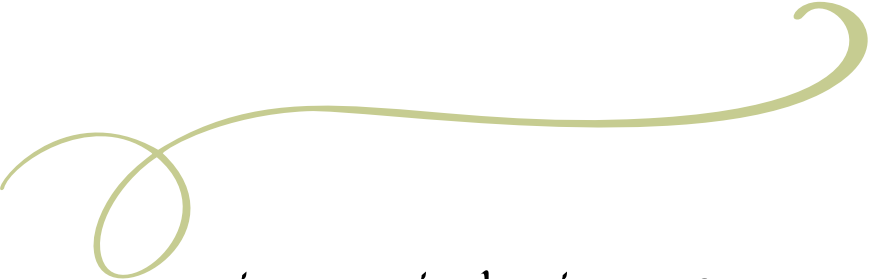

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut

yka.fi/liity

Tule mukaan tekemään Policyä!
Policy etsii jatkuvasti uusia kirjoittajia ja kuvittajia.
Lehden tekemiseen ei tarvita aiempaa kokemusta!
Helpoiten toimintaan pääsee mukaan saapumalla neljä
kertaa vuodessa järjestettävään toimituskokoukseen.
Toimituskokouksista tiedotetaan Policyn Instagram-tilillä
@policymedia.

Lehden päätoimitus valitaan vuosittain VOOn
vaalikokouksessa vuoden lopussa. Jos toimitustyön
organisointi ja/tai lehden taittaminen kiinnostaa,
kannattaa ehdottomasti hakea päätoimitukseen.
Halukkuutensa voi ilmaista VOOn vaalikokouksessa.

Sinun mainoksesi tässä?

Policy tarjoaa palstatilaa mainostajille
kohtuulliseen hintaan. Lehden lukijakunta
koostuu pääosin Helsingin yliopiston
opiskelijoista, joten lehdessä mainostamalla
tavoitat tarkan kohderyhmän.

Lisätietoa hinnoista, ilmoitusten koosta ja
painoaikataulusta saa ottamalla yhteyttä
päätoimitukseen osoitteeseen
voopolicy@gmail.com.

